Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 239. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 1-го ЛИСТОПАДА 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 1, 1977 No. 239. VOL. LXXXIV.

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВНА РАДА КАНАДИ ВІДБУЛА ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Вінніпеґ (А. К-р) — У рямках XII Конґресу Українців Канади, дня 7 жовтня 1977 р., в готелі Вінніпеґ Інн, Українська Кооперативна Рада Канади відбула свої другі з черги, Загальні Збори при участи 27 представників від кооператив і гостей.

Збори відкрив коротким словм привіту В. Ситник, голова Ради. Зборами проводила Президія в складі: В. Ситник, предсідник, інж. А. Качор, заст. предсідника і І. Лещишин, секретар. Протокол з перших Загальних Зборів прочитав секретар і його прийнято одноголосно без змін.

Звіти з діяльности Президії Української Кооперативної Ради склали: В. Ситник, голова, І. Лещишин, секретар і В. Куций, скарбник. За звітовий час Президія Ради відбула 22 засідання,вислала 8 обіжних листів, видала 14 чисел „Координатора" (кооп. журнал - квартальник) і вдержувала постійний зв'язок з усіма українськими кредитовими кооперативами в Канаді при допомозі кореспонденції, телефонів і особистих контактів.

Зі звітів приявні довідалися, що в Канаді маємо 39 українських кредитових кооператив, які співпрацюють з Українською Кооперативною Радою, і що ці кооперативи на день 31 грудня 1976 року об'єднювали 44,085 членів та розпоряджали сумою 130,098,662 дол. майна. Український кооперативний рух у Канаді, на основі поданих звітів, являється найсильнішим кооперативним рухом у цілому вільному світі. Рівночасно зі звітів було видно, що сама Українська Кооперативна Рада у звітовому часі розпоряджала дуже скромним бюджетом, бо ледве сумою 9,000 дол. Не зважаючи на це, Президія Ради провела велику роботу, бо зробила облік наших сил, ствердила національну ідентичність наших кооператив і пов'язала їх в одну національно-кооперативну цілість, створюючи з поодиноких кооператив українську кооперацію в Канаді.

Після звітів Президії Ради звітувала Контрольна Комісія, а саме П. Кіт з Торонта, а його підтримав А. Господин з Вінніпеґу. Завваги Контрольної Комісії Загальні Збори прийняли до відома та по дискусії над звітами схвалено абсолюторію уступаючому проводові.

У дискусії над звітами забирали слово О. Винницький, М. Буґера, І. Лещишин, Р. Бабух, І. Іванчук, А. Качор, Д. Ковбасюк, П. Кіт та інші, а відповіді давали В. Ситник, А. Качор, І. Лещишин і В. Куций. З дискусії варто відмітити вимогу до Президії Ради збільшити бюджет Ради з метою поширення її діяльности, а зокрема зорганізувати власне бюро,

(Закінчення на ст. 6-ій)

1918 — У Листопадові Роковини — 1977

Богдан КРАВЦІВ

ПЕРШОГО ЛИСТОПАДА 1918

Кривавим листом котить падолист —
І серце прагне знов далеких візій:
Щоб понад нами знову пронеслись
Бої одважні і залізні.

Щоби дзеніли списи і шаблі,
І жах вогню будив до дня оселі,
Щоб іходило сонце на землі
В вінку з шрапнелів.

Щоб місто знов під гоботи ватаг
Коври стелило і стяги шовкові,
Щоб в синім небі стрігка золота
Благословила нашій крові.

Вірш був друкований в Листопадовій книжці „Літературно-Наукового Вісника" за 1927 рік і сконфіскований польською цензурою. Цитуючи цей вірш, режимні поети і критики в УССР трактують його як заклик до знищення Львова й інших міст України ... атомовими бомбами.

(Ці завваги до свого вірша подав недужий вже тоді автор, Богдан Кравців редакції „Свободи" телефоном на передодні 1-го листопада 1975. Точно три тижні пізніше, 21-го листопада того ж 1975-го року, він помер).

ҐОЛДБЕРҐ ЗАПЕВНЯЄ АМЕРИКАНСЬКИЙ ПРОВІД В ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ НА КОНФЕРЕНЦІЇ В БЕОҐРАДІ

Вашінґтон. — „З'єднані Стейти будуть активними, більш того стоятимуть в проводі на цій конференції", — заявив амбасадор Артур Ґолдберґ, голова американської делеґації на конференції перевірки примінення Гельсінкських Угод в Беоґраді, Юґославія, в телеграмі до д-ра Лева Добрянського, який раніше заінтерпелював його в цій справі в імені Американської Ради за свободу в світі, яку д-р Добрянський очолює.

В телеграмі до д-ра Добрянського, датованій 15-го жовтня в Беоґраді, амбасадор Ґолдберґ признає допомогу приватних груп в призбиранні „першорядних, ґрунтовних інформацій для підсилення нашої арґументації".

В телеграмі до амбасадора Ґолдберґа з 11-го жовтня д-р Добрянський був висловив „глибоке затурбування" Американської Ради з приводу опублікованих в пресі вісток, що американська делеґація уникатиме „конфронтацій" із совєтською делеґацією та обмежуватиметься до обговорення катеґорій прав людини, а не поодиноких випадків порушення цих прав урядами СССР та його сателітів. Д-р Добрянський рівнож звернувся з вимогою до амбасадора Ґолдберґа поставити на порядок нарад специфічні випадки порушення Гельсінкських угод Совєтським урядом та іншими комуністичними режимами в Східній Европі.

„Ваша телеграма до мене з 11-го жовтня — заявив амбасадор Ґолдберґ — є відрадним висловом думок, які я вповні поділяю". Відкликуючись на свою промову під час відкриття конференції, амбасадор Ґолдберґ вказав ще раз на потребу ґрунтовної перевірки примінення Гельсінкських угод в минулому та ще більш послідовного переведення їх в життя в будуччині.

Американські кандидати танцюють українського гопака

В числі „Свободи" з дня 23 вересня появилася знімка, що на ній стейтовий сенатор Бейтмен, республіканський кандидат на губернатора стейту Ню Джерзі, з цікавістю приглядається п. Володимирові Юрченюкові, який демонстрував техніку українського гопака. Нічого там не згадалося, чи сам кандидат спробував танцювати.

Тут, на Лонґ Айленді, справа з гопаком в передвиборчій кампанії знайшла більш конкретне завершення. В нашому містечку Рівергед часто гостюють різні кандидати на муніципальні, повітові чи стейтові позиції і стараються з'єднати собі прихильність голосуючих.

В окрузі нашого Софок Кавнті (повіту) головний прокурор Генрі О'Браєн робить старання, щоб його перевибрано на це ж становище з рамени Демократичної партії на чергову каденцію. В суботу 17 вересня його достойність — головний прокурор Софок Кавнті завітав до популярного місцевого льокалю, де секція жінок міської пожежної станиці справляла велику забаву. Головною атракцією імпрези був танцювальний виступ української пари Даяни і Кирила Безковайних. Пан Безкоровайний є незвичайно діяльним та енерґічним секретарем 256 Відділу УНСоюзу.

Після овації, якою присутні прийняли український танок і яким і містер О'Браєн також був захоплений, п. Безкоровайний підійшов до головного прокурора і запропонував, щоб він разом з ним затанцював гопака. Цей завагався. А наш Кирило каже: „Пане Прокуроре, чи Ви хочети здобувати виборців, чи ні?" — „Ясно, що хочу," — відповів тамтой — „але я не маю поняття, як це танцюється". — „Це дурниця, я Вас зараз навчу!" — запропонував п. Безкоровайний та забрав пана прокурора до...кухні, де було ще найбільше місця і навчив достойника декількох рухів гопака. Після того оба вони вийшли на залю, музика заграла гопака, а пан прокурор, знявши маринарку, пустився в танок разом з нашим секретарем і під рясні оплески публіки видержав темпо гопака через дві мінути.

Ту сенсаційну подію відмітили місцеві американські газети, „Long Island Traveler — Watchman" і „Newsday — Suffolk Edition". „Мені досі болять ноги" — признався в часі інтерв'ю генеральний прокурор нашої округи.

Чого ж то не робиться, щоб виграти вибори!

(Подала Наталія Андрусів.)

СОВЄТСЬКІ АҐЕНТИ НАМАГАЛИСЯ ЗМУСИТИ ШАНТАЖЕМ ДО ШПИГУНСТВА АМЕРИКАНСЬКОГО ДИПЛОМАТА УКРАЇНСЬКОГО РОДУ

Американські і міжнародні засоби масової інформації з кінцем минулого тижня постійно повторювали повідомлення американської амбасади в Москві про те, як то совєтські аґенти намагалися шантажем видуманих оскаржень змусити до шпигунства в їхню користь американського дипломата українського роду, Константина Варварова. Американська амбасада опублікувала свій гострий і рішучий протест проти цього шантажу після того, як совєтське агентство „Новості" здійснило свою погрозу та опублікувало, за посередництвом аґентства Ройтера, свої видумані оскарження, мовляв п. Варварів, народжений 1924-го року у священичій родині на Волині, під час німецької окупації в Другій світовій війні служив в німецькій поліції. Константин Варварів є заступником голови американського представництва в ЮНЕСКО з осідком у Парижі, а совєтські аґенти намагалися змусити його до шпигунства в совєтську користь під час його побуту на конференції ЮНЕСКО в Тбілісі в совєтській Грузії 16-го жовтня.

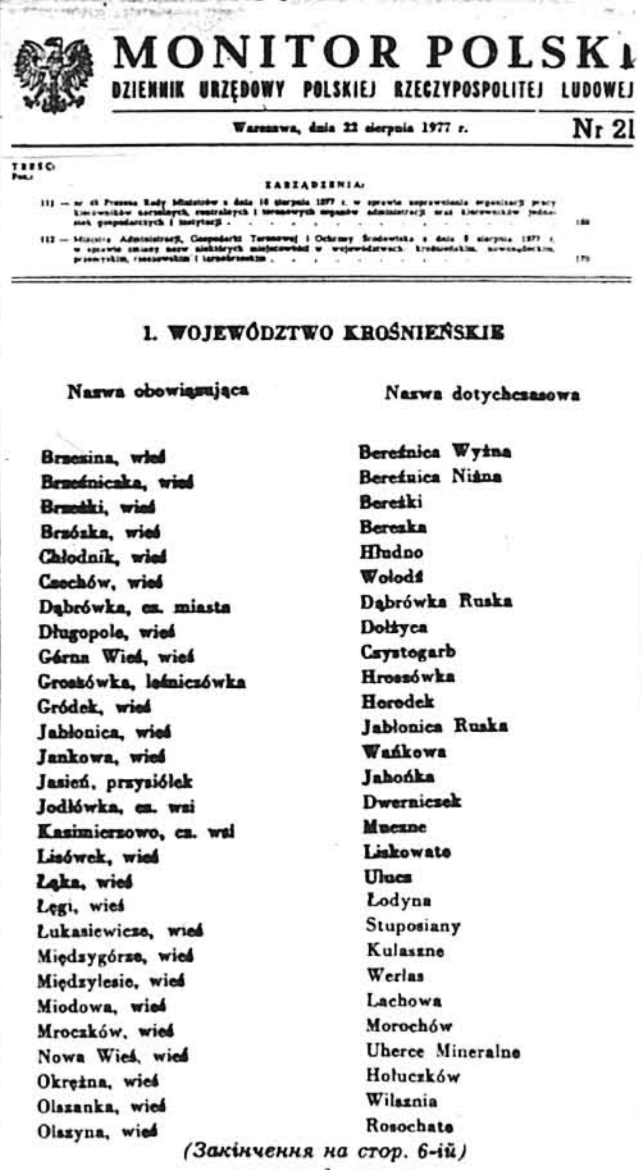

Константин Варварів

Подробиці цього чергового совєтського злочинства, яке викликало міжнародний розголос та яке — згідно з протестаційним твердженням американської амбасади в Москві — може поважно вплинути на дальший розвиток американсько-совєтських відносин, будуть подані в черговому виданні „Свободи".

В „ЛЮДОВІЙ" ПОЛЬЩІ ЗМІНЕНО УКРАЇНСЬКІ НАЗВИ МІСЦЕВОСТЕЙ У П'ЯТЬОХ ВОЄВІДСТВАХ

Варшава. — На розпорядження міністра адміністрації, теренової господарки і охорони довкілля комуністичної „Польської Річипосполитої Людової", якогось М. Мільчарика, багато українських назв у п'ятьох воєвідствах: кросненському, новосанчському, перемиському, ряшівському і тарнобжеському змінено тепер на польські, часто цілком інші від попередніх українських. Згідно з повідомленням урядового „Польського Монітора" з 22-го серпня 1977, переведено такі зміни вже й раніше спольонізованих назв українських місцевостей:

MONITOR POLSKI
DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ
Warszawa, dnia 22 sierpnia 1977 r. Nr 21

ZARZĄDZENIA:

1. WOJEWÓDZTWO KROŚNIEŃSKIE

Nazwa obowiązująca	Nazwa dotychczasowa
Brzezina, wieś	Bereźnica Wyżna
Brzeźniczka, wieś	Bereźnica Niżna
Brzeźki, wieś	Bereźki
Brzózka, wieś	Berezka
Chłodnik, wieś	Hłudno
Czechów, wieś	Wołodź
Dąbrówka, cz. miasta	Dąbrówka Ruska
Długopole, wieś	Dołżyca
Górna Wieś, wieś	Czystogarb
Groszówka, leśniczówka	Hroszówka
Gródek, wieś	Horodek
Jabłonica, wieś	Jabłonica Ruska
Jankowa, wieś	Wańkowa
Jasień, przysiółek	Jahońka
Jodłówka, cz. wsi	Dwerniczek
Kazimierzowo, cz. wsi	Muczne
Lisówek, wieś	Liskowate
Łąka, wieś	Ulucz
Łęgi, wieś	Łodyna
Łukasiewicze, wieś	Stuposiany
Międzygórze, wieś	Kulaszne
Międzylesie, wieś	Werlas
Miodowa, wieś	Lachowa
Mroczków, wieś	Morochów
Nowa Wieś, wieś	Uherce Mineralne
Okrężna, wieś	Hołuczków
Olszanka, wieś	Wilsznia
Olszyna, wieś	Rosochate

(Закінчення на стор. 6-ій)

В будинку ОН поширюють совєтську пропаґанду

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Американські кореспонденти звертають увагу, що приміщення Головної Квартири Організації Об'єднаних Націй в Ню Йорку відвідує кожноденно багато туристів з Америки і закордонних країн, як також майже кожного дня на оглядини приїжджають організовно шкільні діти майже з цілої країни.

Щож вони там бачать? Перш усього у вічі їм кидається у великій, залі де відбуває свої наради Генеральна Асамблея ОН, це потужної величини портрет Владіміра Леніна на червоному тлі. Цей портрет немов би започатковував вхід до іншої залі, в якій відбувається виставка Совєтського Союзу під назвою: „Народ і прогрес в 1977 році". Під тим „притягаючим заголовком" ціла лявіна совєтської пропаганди, присвяченої відзначенню 60-річчя Жовтневої революції і захоплення влади в Росії большевиками. Навпроти портрета Леніна „красується" великий напис-цитата теперішнього совєтського верховоди Леоніда Брежнєва: „Шістдесят років — це не повний вік життя людини. За цей час наша країна пройшла шлях кількох сторіч". На окремій стіні приміщено величезні кольорові фотографії, які мають представляти теперішнє „щасливе життя" совєтських громадян і досягнення совєтської науки. Тут глядач може дослівно все побачити — совєтських альпіністів, які застромлюють червоний прапор на здобутій горі, різнонаціональних танцюристів у барвистих одягах, балерин з Великого театру в Москві, спортменку Ольгу Корбут, космонавтку Валентину Терешкову та інші пропаґандивні фотографії. Все це оглядає шкільна молодь, яка не знає, що крім розкішних костюмів і балету в Совєтському Союзі існують тисячі концентраційних таборів, в'язниць, психіятричних заведень КҐБ, у яких караються люди за їх політичні чи релігійні переконання. Деякі американці запитують: невже ж приміщення ОН треба використовувати для ширення совєтської брехливої пропаґанди.

Єпископа Теодозія з Піттсбурґу обрано на Митрополита Православної Церкви в Америці

Монтреаль, Канада. На П'ятому Всеамериканському соборі Православної Церкви в Америці, яка має вірних в ЗСА, Канаді та Мехіко, у вівторок, 25-го жовтня, обрано на Митрополита цієї Церкви дотеперішнього епарха Піттсбурґу, єпископа Теодозія, який займе цей пост після 85-річного Митрополита Іринея, який відходить на пенсію з уваги на слабе здоров'я.

Вірні Православної Церкви в Америці — це переважно росіяни та члени інших національностей країн Східньої Европи. Ця Церква ще в 1924-му році проголосила себе автономною від Московського Патріярхату, але формально одержала статус автокефальної церкви щойно в 1970-му році.

Новий Митрополит Теодозій має всього 44 роки і є першим народженим в Америці головою тієї Церкви. Хоча в голосуванні всіма делеґатами на П'ятий собор найбільше голосів здобув епарх стейтів Нової Англії, єпископ Дімітрій, то рішальний голос мали 12 єпископів тієї Церкви і вони обрали єпископа Теодозія на Митрополита. Інтронізація нового Митрополита Православної Церкви в Америці відбулася в соборі свв. Петра і Павла у Монтреалі.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР ЗНОВУ ІНФОРМУВАВ НАРІД ПРО КРАЙОВІ І ЗАКОРДОННІ СПРАВИ

Вашінґтон. — Тому, що меншинний білий уряд Південно-Африканської Республіки застосував нові репресивні заходи проти чорного населення, ЗСА підтримають резолюцію Ради Безпеки Об'єднаних Націй щодо встановлення примусового ембарґа на продаж зброї для тієї африканської держави — заявив президент Джіммі Картер під час пресової конференції минулого четверга, 27-го жовтня, додаючи, що Америка, яка ще в 1963-му році добровільно припинила продаж зброї Південній Африці, тепер поширить це власне ембарґо на запасові частини до різної зброї та на інше військове устаткування.

Відповідаючи на запит, Президент сказав, що його уряд покищо не плянує вводити жадних торговельних санкцій проти Південної Африки, ані забороняти приватним американським фірмам робити інвестиції в економіці тієї країни, але натякнув, що він і його дорадники розглядатимуть такі можливості. Висловлюючи надію, що південноафриканський уряд припинить свою репресійну політику і „швидким, але еволюційним шляхом приверне, або вперше надасть ті права людини, які для нас такі дорогі", Президент заперечив, що критика, звернена проти репресій в Південній Африці, становить втручання ЗСА у внутрішні справи тієї держави. Він сказав, що Америка має право висловлювати своє стурбовання з приводу порушення „підставових прав людини не тільки в Південній Африці, але і в інших країнах" і дав за приклад недавнє засудження 4-ох дисидентів у Чехо-Словаччині, які за словами Президента, не поповнили жадного злочину, а тільки критикували діяльність їхнього уряду. Америка має повне право вирішувати, чи збільшити чи зменшити торгівлю з даною країною, як теж вирішувати питання продажу зброї іншим державам, базуючи свої постанови на „тій політичній діяльності цих держав, яку ми вважаємо важливою для нас і для світу" — заявив Президент.

Щодо нового договору між ЗСА і СССР в справі об-

(Закінчення на ст. 5-ій)

Заприсяжено директора жіночої діяльности стейту Ню Джерзі

Трентон (С. Б.). — У вівторок, 18 жовтня, відбулося тут на стейтовому Капітолі заприсяження новонайменованої керівниці жіночої діяльности в цьому стейті. Пост цей обняла пані Сильвія Джансон, професор коледжу. В заприсяженні взяли участь численні стейтові достойники на чолі з губернатором, жінки, що висували і підтримували кандидатуру п. Сильвії Джансон, серед них українка Роксоляна Букшована-Поттер, та представниці різних жіночих організацій.

В суботу, 12 листопада, в Ессекс Кавнті Коледж в Нюарку відбудеться семінар для жінок на тему: „Кредит для жінок у стейті Ню Джерзі". Метою семінара буде поінформувати жінок про можливості отримання кредитів та як старатися про них.

Конче потрібно, щоб українські жінки індивідуально і представниці жіночих організацій стейту Н. Джерзі взяли участь у цьому семінарі. За додатковими інформаціями звертатися на телефон: 678—8724. (Роксоляна Букшована, комісіженер жіночих справ (Статусу).

Перестерігають Москву перед виключенням Ізраїля з Олімпіяди 1980

Жидівське Телеграфічне Аґентство повідомило, що президент Американського Олімпійського Комітету Кейн заявив, що коли б СССР виключив Ізраїль від участи в змаганнях під час Олімпіяди в 1980 році, то члени Американського Олімпійського Комітету не взяли б участи в змаганнях. Він сподіється, що всі вільні країни зроблять те саме. Це був би кінець Олімпійських Змагань. Своє зобов'язання Кейн подав у довірочному листі до каліфорнійського сенатора Річарда Стона, який писав йому, що американська преса передбачає, що совєти задумують виключити Ізраїль від участи в Олімпіяді 1980.

Пізніше 80 сенаторів вислали листа до Американського Олімпійського Комітету, в якому протестують проти того, що Москва, у зв'язку із своїми зобов'язаннями супроти африканських держав, плянує не допустити Ізраїль до участи в Олімпіяді, а саме так, що різні міжнародні федерації припинили б співпрацю з Ізраїлем, або виключили б його зовсім як свого члена з „технічних причин" так, що Ізраїль автоматично втратив би всі шанси брати участь в Олімпіяді. Кейн згадав теж у листі, що лорд Кілленін, президент Міжнародного Олімпійського Комітету, при кількох нагодах потвердив, що Москва заявила, що в справі Олімпіяди 1980 року буде придержуватися принципів і правил Міжнародного Олімпійського Комітету.

30-РІЧЧЯ ВИСЕЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ З ПОЛЬЩІ

Ню Йорк. — Заходами Організації Оборони Лемківщини — 1-го Метрополітального Відділу тут в неділю, 6-го листопада ц. р. у приміщенні школи св. Юра (215 Е. 6-та вулиця) відбудеться Святочна Академія для відзначення 30-річчя виселення українців з Лемківщини і Закерзоння. У програмі: дівочий хор Осередку СУМА „Жайворонки" під диригентурою проф. Л. Стругацького і акомпаньяментом Х. Зубрицької-Янг; фортепіянове сольо — Соня Шерег; декламація — Лариса Скомська; лемківські пісні у виконанні Р. Левицького.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Листопадова леґенда

Леґенда—це оповідання про щось надзвичайне, чудесне. Уже для більшості з-поміж нас таким надзвичайним, чудесним, є без сумніву кожночасна згадка про таки справді вікопомний день Першого Листопада 1918-го року.

У нашій життьовій мандрівці ми маємо кожного року кілька річниць, які мають для нас те саме значення і ту саму вартість, що їх мають зелені оази із життєдайними джерелами для спрагненого мандрівника в пустелі, або ярке світло морських маяків для корабля, що серед темної ночі розгубився на бурхливих филях океану.

Одну з таких річниць, 59ті роковини Листопадового Зриву, відзначаємо цими днями. І сьогодні знову линемо серцем, душею і мислями до українського Львова, знову переживаємо в душі й уяві той справді Великий День, коли давні мрії західньої вітки одного великого українського народу стали дійсністю, коли Велика Ідея здійснилась у Великому Чині.

Листопадовий Зрив 1918-го року! Нарід, битий століттями лихом подвійної неволі, нагло повірив у свою силу та спромігся на мудрість і відвагу, щоб у слушну хвилину посягнути по своє одвічне і невід'ємне, бо надане йому самим його Творцем право бути господарем своєї землі.

Було б зайво наводити факти. Ми знаємо їх. Одні з нас яких уже небагато та голови яких покриті сивиною часу, можуть ще пам'ятати їх із власних незабутніх переживань. Інші знають їх з книжок чи з оповідань. І кожний з нас може мати свій погляд і свою оцінку подій, але всі ми погоджуємось, що вони справді були легендарні, були надзвичайні і чудесні, бо зв'язали нитку перерваної історії українського народу та визначили їй шлях дальшого розвитку.

Листопадовий Зрив це тільки одна з багатьох відслон в одній з багатьох дій тієї великої драми, сценарій для якої написала нам наша доля, сценою для якої є плодюча та багата своїми скарбами і незрівняна своєю красою українська земля, а акторами в якій є всі покоління нашого талановитого, але безталанного українського народу. Драма ця — це українська історія.

Перед Листопадовою відслоною у Визвольній дії української історичної драми була інша відслона, був Четвертий Універсал, проголошений в Києві в січні того ж 1918-го року, а логічним завершенням тієї героїчної дії був історичний Акт Злуки в тій же золотоверхій столиці України, яким проголошено, що „од нині воєдино зливаються одірвані віками одна від одної частини української землі в одну вільну, ні від кого незалежну, суверенну і соборну Українську Державу". У цьому історичному акті і Листопад і Четвертий Універсал, і все те, що ці події попередило, знайшло своє єдиноправильне, єдинозаконне і єдинооправдане завершення.

Так цьому і бути і цього вже ніколи не змінить жадна сила в світі, якщо ми в наших серцях і наших душах та в нашій пам'яті завжди зберігатимемо, передаючи її з роду в рід і з покоління в покоління, нашу історіотворчу Листопадову Леґенду.

Вимушені „Мости порозуміння"

Нова заява кремлівського верховоди, генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР про скоре підписання нового договору між Совєтським Союзом і З'єднаними Стейтами Америки для врегулювання справ стратегічної зброї, яку він склав на парадному обіді в честь прем'єр-міністра Індії Мурарджі Р. Десаі, викликала у багатьох політиків на Заході вдоволення, бо це чи не перша примирлива заява високих совєтських чинників у цій, як дехто з політичних спостерігачів каже, „прихмареній боротьбою за права людини атмосфері".

Нема де правди діти, пише вашінгтонський колюмніст Джек Андерсон у нюйоркському щоденнику „Дейлі Нюз" з 23-го жовтня ц.р., що відносини і співпраця нової Адміністрації президента Картера із старими кремлівськими верховодами, після деяких трудних початків, починає устабілізовуватися: президент Картер і генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв обмінюються листами; політичні чинники обидвох країн застановляються вже сьогодні над можливістю зустрічі обидвох керівників держав; перешкоди до підписання нового договору про скорочення стратегічної зброї, як виглядає з останніх повідомлень пресових аґенств, майже усунено, злагіднено також виступи американської делеґації на Европейській Конференції в Белграді, які насторожували Москву і цілий совєтський бльок та наводили, можна сказати, страх на союзників ЗСА в Европі, які побоювались втратити ті користі політики детанту, що їх вони досі у безпосередніх переговорах з СССР здобули.

Крім того, як твердить довголітній совєтський амбасадор у Вашінгтоні Анатолій Добринін, уряд ЗСА готовий піти на всякі компроміси, аби тільки досягнути порозуміння в справі обмеження стратегічної зброї і запевнити американському народові почуття безпеки.

Змінилась також настанова совєтських верховодів до ЗСА, які раніше виходили з засади, що демократія в капіталістичних державах завмирає; що на Заході збільшуються байдужість і неохота боронити вартостей тієї державної форми; що марксизм і соціялізм є до певної міри формою будучности для світу; що Москва є Меккою усіх революціонерів. Побачивши утопійність такого мислення і наглядні докази духової, економічної, технологічної і господарської вищости Заходу, а головно З'єднаних Стейтів Америки, кремлівські диктатори почали міняти свою думку у переконанні, що побудувавши „мости порозуміння" зі Заходом, вони зможуть здобути більші користі для себе.

До зміни цієї настанови чимало спричинились так звані „еврокомуністи", які перестали орієнтуватися на Москву і почали, як у випадку Італії, будувати свої власні шляхи до соціялізму та під своїми власними національними прапорами. Згідно з опінією політичних аналітиків Білого Дому, сьогодні ледви чи на світі є ще якась революційна сила, яка бажала б будувати в себе соціялізм совєтського зразку. Про все це знають кремлівські спеціялісти. Вони також знають, що єдиною захороною перед голодом в соціялістичних країнах є Захід, де вони кожної хвилини можуть купити довільну кількість товарів для прохарчування свого власного населення, не згадуючи вже про інші речі, зокрема технологічні винаходи, без яких не може вже сьогодні обійтися жадна господарська система чи розвинена індустрія.

Якщо про ці речі пам'ятатиме Захід, то він все зберігатиме у своїх руках ініціятиву в закордонній політиці, бо совєтські репресії в ділянці прав людини є тільки одним з аспектів жорстокої совєтської дійсности, яку кремлівські верховоди намагаються прикривати барабанною пропаґандою і військовою силою.

Іван Поритко

СВІТЛИЙ 1-ий ЛИСТОПАД

Де б ми не були, завжди нам ввижаються ранні сумерки вікопомного Першого Листопада 1918-го року, коли на деревних будинках у Львові залопотіли синьожовті прапори, ті дні листопада, коли на вулицях столиці Західньої України машерували українські вояки, що їх радо вітали українці Львова.

Уже 59-ий раз на чужині відзначуємо Першолистопадовий Чин, який насправді був державним самовизначенням галицьких українців. Хоч уже в 1914 році Українські Січові Стрільці пішли до збройного бою визволяти поневолену Москвою Україну.

В наслідок несподіваних революційних подій, Наддніпрянська Україна скоріше здобула свою державність. І коли 1-го листопада молодий Український Січовий Стрілець підніс на львівськім ратуші український прапор, то це сталося під впливом могутнього визвольного вітру з-над Дніпра; адже це було вже після чотирьох універсалів Української Центральної Ради, включно з четвертим, який проголошував суверенність Української Народної Республіки, але галицькі українці приєдналися до того всеукраїнського визвольного здвигу власними силами, напричуд умілою військовою дією та державним будівництвом.

Минули роки кривавої збройної боротьби. По величезних жертвах, великих трудах, пошестях, програвши бій, але не програвши Великої Ідеї, ми вернулися з побоєвища.

Та не всі вернулись так, як вийшли на збройний змаг. Тисячі й тисячі поклали свої молоді голови. Маківка, Лисоня, Київ, Львів, Крути, Чортківський пролом, Зимові походи, Вінниця, Базар, тиф — ось ті побоєвища. Вони згодом поширилися на Броди, на рухомі проти — московські криваві змагання вояків УПА.

Боротьба і далі не вгаває. Одне покоління передає прапор змагань за незалежність України наступному поколінню.

У збройній боротьбі бувають не тільки перемоги, але й поразки. В обох росте число жерств, кількість інвалідів, що втрачають своє здоров'я, стають каліками.

Під польською окупацією жили наші інваліди між своїми і були вони не тільки живими свідками недавньої визвольної боротьби, але були неначе прапором дальшого змагу за волю українського народу. За них, за наших воєнних інвалідів, пам'ятали, ними опікувалися. Батьки своїм дітям передавали священний обов'язок — допомагати кол. учасникам визвольної боротьби, бож це — єдиний вияв вдячности народу для них за їх посвяту й запал, за їх найбільшу жертву, жертву крови, яку вони склали на полі бою за незалежність Батьківщини.

Допомога воєнним інвалідам на рідних землях була добре наладнена, в ній брали участь вся спільнота, зокрема наша молодь. До того доходила ще значна поміч українських громад із ЗСА і Канади, де щорічно переводили листопадові збірки Українські Стрілецькі Громади.

Збройна боротьба українського народу залишила багато воєнних інвалідів й немічних колишніх учасників визвольних змагань, яким треба допомагати. Ще і тепер понад 200 їх живе серед нас у вільному світі, врятувавши життя у визвольній війні, але ціною свого каліцтва і немочі. Теж з Другої світової війни залишились тисячі українських воєнних інвалідів (1. УД УНА, УПА й інш.) Вони в більшості животіють на рідних землях і їм не маємо можности допомагати, але і на всіх континентах вільного світу наші воєнні інваліди останками сил борються за своє фізичне існування, бо не спроможні нормально працювати на свій чи своєї родини прожиток, втративши здоров'я і ставши інвалідами у визвольній боротьбі.

Кожного року місяць листопад є місяцем допомоги українським воєнним інвалідам, жертвам визвольної боротьби, яка розпочалася в 1917 році, чи рахуючи від часу збройного виступу Леґіону Українських Січових Стрільців, в 1914 році й яка формально закінчилася переходом частин УПА на захід.

З почуттям гордости можна твердити, що українська спільнота не забуває кол. учасників збройної боротьби. Задяки ініціятиві й доброму організаційному хистові ветеранських організацій в ЗСА, в прозумінні й за згодою Злученого Українського Американського Комітету та Українського Конґресового Комітету 24 років тому постала Суспільна Служба Комбатантів, що охоплює всі діючі в Америці ветеранські організації, переводить листопадові збірки на допомогу нашим інвалідам й немічним кол. учасникам збройної боротьби. Ці збірки на допомогу нашим інвалідам у вільному світі, а навіть в кільканадцять випадках на рідних змелях, завершилися круглою сумою понад 300,000 долярів. 10 відсотків кожного року відкладається на т.з. Залізний Фонд. Подвійна громадська контроля Суспільної Служби Комбатантів і ЗУАДКомітету забезпечує найбільш справедливе й найдоцільніше господарювання фондами, що їх громада складає у почутті пошани і вдячности тим, які не словами, а ділом засвідчили свою вірність ідеалам волі.

Американсько - українська громада завжди ставилась з глибоким пієтизмом до визвольних змагань українського народу. Від 1925 року зорганізовано збирали тут і висилали до „старого краю" фонди, за які придбано у Львові Дім Українського Інваліда, де створено варстати праці для його мешканців. Згадані вгорі фонди, зібрані в останніх роках у продовжуванні традиційної опіки над жертвами визвольної війни, свідчать про непослабнену вірність українців в ЗСА цій добрій, шляхетній акції, яка єднає загальну доброчинність з українським патріотизмом. Тому рідко котру іншу справу можна поручати нашому громадянству так тепло й щиро, як Листопадову збірку на допомогу українським воєнним інвалідам, старим і немічним кол. українським воякам, — тим, які зберегли вояцьку гордість та гідність і самі за себе та для себе нікого не просять, а тому гідні ще більшої пошани та допомоги.

Учасники Листопадового Чину всіх наших військових формацій, а передусім українські Воєнні Інваліди — живі ще свідки безсмертного змагу за найвищий Ідеал Нації, мусять відчути повну і щиру опіку української спільноти, вони мусять бути свідомі того, що жертви колишнього українського воєцтва знаходять належне признання і що наш загал своїми щедрими датками у Листопадовій збірці виконує свої обов'язки і свою повинність супроти воїнів нашої визвольної боротьби.

В 1978 році будемо вшановувати 60-ліття Української Національної Революції, отже і творців та учасників нашої визвольної боротьби. тому переводім цьогорічну Листопадову збірку на Дар Українському Воєнному Інвалідові під кличем: Пам'ятаймо про творців і учасників нашої збройної боротьби!

Теодор Терен-Юськів

ДВА БОКИ МЕДАЛІ

Про дебют українського балету „Ятрань" у Ню Йорку.

(1)

Кремлівські верховоди, мабуть, ствердили, що з клясичними виступами в ЗСА не дуже то їм везе, бо жиди, а часом і наші, демонструють, отже заплянували іншу затію, висилаючи для здобуття симпатій світу ансамблі легшого жанру. Бож самозрозуміло, що, бувши заїлими московськими шовіністами, їм ані не втямці якась любов до української чи грузинської культури. Їм ідеться тільки про відповідну пропаґанду та про поширення засягу своїх впливів. І так великий Ню Йорк недавно був під інвазією трьох большевицьких ансамблів. У величезній „Радіо сіті'' дебютував український балет із Кіровограда „Ятрань'', у Вестчестері виступав Грузинський балет, а на 44-ій вулиці застрягла, цим разом уже не московська, не „рашен'', а „фестиваль фром Совєт Юніон'' з Москви, ревійова: „Естрада''. Цю останню — буде дуже до речі згадати — американська критика, як то кажуть, „зрізала нанівець'', крім українського чоловічого комічного дуету.

Щодо балету „Ятрань'', чи інших українських ансамблів і солістів, то, буваючи від довгих років на їхніх виступах, годиться сказати: в першій мірі, на перший погляд та розгляд, ці мистці, приїжджаючи з-поза залізної греблі, роблять позитивну пропаґанду для комунізму, отже для Москви. Проте, в другій мірі, дивлячись і на другий бік медалі, треба ствердити, що ці самі мистці, навіть як вони і не всі українці, своїми виступами і українським мистецтвом роблять корисну пропаґанду і для української справи та для української культури. І на це Москва — навіть на її прикрий жаль — не може нічого порадити, але чомусь з цим погоджується по волі чи неволі. Бо своїми власними ансамблями вона великих лаврів здобути не може. Ось хоч би власне щойно згаданою „Естрадою'' чи раніше „Берьозкою'' і ін. Ансамбль Мойсєєва — і тут абсолютно заперечимо твердження першого критика „Н. Й. Таймс-у'', Клайва Барнса, що це кращий балет від балету Вірського, — височіє кінцевою точкою своєї програми, яка не є нічим іншим, як українським „Гопаком'', а паде осоружним, цирково-штучним політичним номером: „Партизани''. Чи це мистецтво?

Тепер же приклад із успішного дебюту „Ятрані''. Світ, а передусім американська критика, починає добачувати те, чого не добачувала раніше. Як стверджує згаданий щойно Кл. Барнс, — а на це автор цієї статті звертав увагу вже давно, — що танці, які вважалося, чи неприязна пропаґанда подавала за російські, в дійсності, це танці українські, — і ми ще доповнимо: принаймні кроками і фігурами. І дальше, що не тільки один український знаменитий ансамбль танцю Вірського існує на Україні. А коли цей же критик висловлює нетерпеливе бажання, щоб „Ятрань'' якнайшвидше знов прибув до ЗСА, то це не туга за московським балетом, а за безконкуренційним і підкорюючим українським мистецтвом танцю.

[Продовження буде]

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

ЛИСТИ ОСИПА НАЗАРУКА ДО ВЯЧЕСЛАВА ЛИПИНСЬКОГО. Редактор Іван Лисяк-Рудницький. Східньо-Европейський Дослідний Інститут ім. В. К. Липинського, Архів, том 7-ий. Філядельфія, Пеннсильванія 1976, ст. УІІ-Х С УІІІ і 1-532. Мистецько-графічне оформлення — Яків Гніздовський. В книзі фото О. Назарука з 1923-го року і факсиміле однієї сторінки листа О. Назарука.

Люди люблять читати листи близьких осіб, ще більше цікавляться вони листуванням визначних діячів, бо хочуть знати, як ті великі дивляться на різні проблеми. Перед нами листи д-ра Осипа Назарука до Вячеслава Липинського від 1920-го року до 12-го лютого 1930. Ці листи вміщені на ст. 1-471, на стор. 473-531 надруковані „Додатки до листів'', „Покажчик імен і місцевостей в листах і додатках'' та „Подяка п. Дмитрові Микитюкові з Вінніпеґу, коштом якого появився цей том''.

Цінна студія професора д-ра Івана Лисяка-Рудницького під заг. „Назарук і Липинський: історія їхньої дружби та конфлікту''. Автор свою студію писав на основі листів О. Назарука і тільки частина листів В. Липинського, яка збереглася, і він свідомий того, що його праця написана „з назаруківської перспективи''. Та він старався „затримати критичний дистанс (який не виключає пошани й симпатії) у трактуванні обох, Назарука і Липинського, а їхній конфлікт зобразити по змозі безсторонньо''.

І треба признати, що авторові це вдалося, він з однаковою любов'ю пише про О. Назарука, радикала-соціяліста, який став консерватистом католиком і монархістом та редактором органу єпископа Хомишина „Нової Зорі'' — та відомого історика консерватиста й монархіста Вячеслава Липинського, „аристократизм якого імпонував Назарукові'', синові кушнірського майстра з Бучача.

Назарук написав до Липинського 146 листів, писав він їх з Відня, з Канади, куди він виїхав влітї 1922 р., з Америки (від листопада 1923 до липня 1927) і з Галичини від листопада 1927 до лютого 1930. Найбільше листів вислав Назарук в 1924 році, бо аж 54. Ці листи, як стверджує Лисяк-Рудницький, інформували Липинського про гетьманський рух в Америці, вони давали „барвисту панораму тогочасного українського життя в ЗСА та одночасно „розкривали яскраву та талановиту індивідуальність їхнього автора''. Не наша річ оцінювати, чи Назарук на сто відсотків вірно писав тоді про українське життя в Америці, але варто звернути увагу на те, як він ставиться до д-ра Луки Мишуги, якого називає в листі з 22-го вересня „людиною чесною'', потверджуючи це в листі з 20-го грудня того ж року, додаючи до його чесности ще й „розсудливість''. Та 1-го листопада 1925-го року Назарук вже пише Липинському, що Мишуга „інспірує большевицькі статті в католицькій Америці''. 11-го січня 1926 р. зве Мишугу „нулею'', а пізніше ще й „дурнем'' і ганить його за те, що „виголошував промови, що єпископи, котрі не йдуть з народом, сором нам приносять''. Колишній соціяліст радикал О. Назарук тоді писав, що „всяке народовластя абсолютно безглузде''.

Назарук і Липинський були приятелі й однодумці консерватисти й монархісти, та пізніше між ними виник конфлікт, який змальований в цих листах.

Та О. Назарук (31-го серпня 1883 — 31 березня 1940) після смерти В. Липинського (5 квітня 1882-14 червня 1931) виявив свій подив для свого приятеля й учителя і назвав В. Липинського „найбільшим мислителем політичним нашої землі'' і передбачав, що черга „на його зрозуміння ще прийде. Ще здійсняться величаві замисли його''.

Сам Назарук назвав себе в листі до Липинського „перекотиполем'', „перелетним журавлем''. І. Лисяк-Рудницький вважає, що „сила Назарука, як публіциста, спочивала в його хисті бистро обсервувати актуальні суспільно-політичні явища''.

„Листи О. Назарука до В. Липинського видані дуже дбайливо (загальний редактор Евген Зиблікевич). Редактор цього видання подбав про показник змісту листів і додатків та про показник імен і місцевостей в листах і додатках.

Ці листи легко зможуть прочитати всі ті, які цікавляться нашим минулим між Першою і Другою світовими війнами. В листах пишеться про наше життя в Канаді і в цій країні, де О. Назарук жив і обсервував те все, добре чи зле, що діялося. Листи цікаві, в них є те, чого не знайдеться в жадній історії.

ЗА ГЕРОЇЧНУ ДУХОВІСТЬ. Матеріяли Конференції „Зарева'', присвяченої д-ру Олегу Кандибі — О. Ольжичу. Об'єднання Українських Студентських Академічних Товариств „Зарево'', Ню Йорк 1977, ст. 63. Уклали Редакційна Колеґія „Зарева''. Обгортка мистця Михайла Ми-

(Закінчення на ст. 5-ій)

Гнат Мартинець

ПЕРШИЙ ЛИСТОПАД 1918 РОКУ

Боротьба за культурні і політичні права національностей в Австро-Угорській Монархії провадилася гостро. З початком великої війни в 1914 р. ця боротьба значно посилилася і в міру того, як військо держав Антанти почало перемагати на фронті, народи, що складали Австро-Угорщину, передбачаючи швидкий занепад її, стали на шлях рішучої боротьби за своє майбутнє політичне існування. Одним з головних питань, долю якого мусіла вирішити Австро-Угорська Монархія, було питання українське. Українські політичні кола сподівалися, що австро-угорський уряд у належний спосіб вирішить і задовольнить національні інтереси українського населення, але ці сподівання були даремними. Центральним пунктом у внутрішній політиці австро-угорського уряду було залагодження польського питання, яке знаходило співчуття та підтримку не тільки в деяких політичних колах центральних держав, але і серед держав Антанти. Категоричні вимоги польських політичних кіл про приєднання Галичини до складу земель майбутньої Польщі з одного боку, та нещире ставлення австро-угорського уряду з другого, примусило українців з недовір'ям поставитись взагалі, до внутрішньої політики австро-угорського уряду. Революція в Росії, на руїнах якої постала Українська Держава, розклад самої Австро-Угорської Монархії, оголошення точок американського президента Вілсона про право на самовизначення народів, нарешті поразка Центральних держав, а головне загроза польської інвазії на Галичину, все це примусило українські політичні кола різко змінити тактику боротьби. На території Галичини, особливо столиці її Львова, серед українського і польського населення йшла жвава підготова до боротьби.

Десятого жовтня 1918 р. Українська Парляментарна Репрезентація на своїх загальних зборах прийшла до висновку про необхідність створення Української Національної Ради. Дня 18-го жовтня таку Раду створено, в склад якої увійшли всі українські парляментарні посли, та по три представники від кожної політичної партії. На чолі цієї Ради поставлено д-ра Євгена Петрушевича. Дня 19-го жовтня 1918 р. Національна Рада вирішила створення Української Незалежної Держави на всіх наших етнографічних землях, що входили в склад Австро-Угорщини, але це рішення покищо залишилося тайною. Натомість Національна Рада приступила енерґійно до організації українських військових сил. Головною базою до створення такої сили послужив Леґіон Українських Січових Стрільців. Цей Леґіон було створено ще на початку першої світової війни на бажання самих українців для боротьби проти Москви, яка придушувала всі прояви українського національного життя, серед 35-мільйонового українського населення, що перебувало під її владою. Але з огляду на внутрішню ситуацію в Австрії, побоюючися, що цей Леґіон може стати головною мілітарною силою українського населення в Галичині в боротьбі за свої національні прагнення, уряд Австро-Угорщини обмежив чисельний склад його до 2,000 бійців, у той час, як зголосилося до служби в ньому кілька десятків тисяч українців, переважно молоді. Цей Леґіон, що вже мав бойовий досвід, послужив головною базою до створення Української Галицької Армії.

Між тим, поляки вели також інтенсивну підготову для захоплення влади на території Галичини, формуючи свої власні бойові відділи. Взаємовідносини між українським а польським населенням у Галичині, особливо у Львові, прийняли надзвичайно гострі форми. Ця атмосфера мусіла привести до збройних виступів як з одного, так і з другого боку, хоч фактично вся влада в Галичині ще знаходилася в слабких руках австро-угорського уряду.

Щоб попередити збройний виступ поляків, Українська Національна Рада вирішила перейняти владу на терені Галичини. Днем збройного повстання визначено було день 1-го листопада 1918 року. Переведення військових операцій взяв на себе Український Військовий Центральний Комітет. Цей Комітет сперся на незначні збройні сили, створені на швидку руку з вояків українців, що служили в частинах австро-угорської армії (в полках з переважаючою кількістю вояків української національности). Так наприклад у самому Львові, столиці Галичини, Центральний Військовий Комітет мав у своєму розпорядженні 1,400 до 1,700 вояків, при 60 старшинах.

Член тодішнього Центрального Військового Комітету, а пізніше Державного Секретаріяту Військових Справ Західньої Української Народньої Республіки, отаман Ростислав Білас, теперішній голова нашого Об'єднання Ветеранів Української Галицької Армії, подає що „Мілітер-Командо Лємберг", яке перенеслося в червні 1918 р. з Моравської Острави до Львова, обіймало майже територію від Сяну до Збруча і на його терені були полки піхоти 15-ий, 30-ий, 95-ий, 55-ий, 48-ий, 24-ий, 41-ий, і полки крайової оборони 19-ий, 20-ий, 33-ий, 35-ий, 36-ий, при чому кожна запасна кадра полку піхоти мала в залежности від числа батальйонів 3-5 тисяч мужви.

1-го листопада 1918 р. українські відділи 15-го полку піхоти, 19-го полку крайової оборони „Ляндвер", 50-го вартівничого куреня, та дрібні формації, вийшли під проводом полковника Дмитра Вітовського зі своїх казарм, роззброїли вояків неукраїнської національности, обсадили урядові будинки і вивісили на ратуші національний синьо-жовтий прапор. Без пролиття крови Львів опинився в руках українських бійців. Австрійський командант ген. Пфефер і цісарський намісник Гуйн змушені були передати владу в українські руки.

Українська Національна Рада видала 1 листопада окрему відозву до мешканців міста Львова і населення цілої Держави, якої створення ухвалила ще 19-го жовтня.

„Український Народе! Голосимо Тобі вість про Твоє визволення з вікової неволі. Від нині Ти господар своєї землі, вільний горожанин Української Держави. Дня 19-го жовтня Твоєю волею утворилася на Українських Землях бувшої Австро-Угорської Монархії — Українська Держава і її найвища власть Українська Національна Рада. З нинішнім днем Українська Національна Влада перебрала власть у столичнім місті Львові і на цілій території Української Держави".

Далі сказано в тексті відозви, що українські організації на місцях мають обняти всі державні, крайові і громадські установи аж до часу встановлення влади в законному порядку, а українське населення, що є здібне носити зброю, має творити бойові відділи, які мають влитися в

(Закінчення на стор. 5-ій)

З подорожі до Арізони

Ще донедавна я і моя дружина почувалися молодими, повними життя й енергії. Аж цього літнього сезону, чомусь світ почав видаватися нам, якимсь кволим, сонечко одного дня припікало, що треба було аж пріти, а на другий день так морозило, що приходилось одягати теплий жакет. Така погода впливає на людину пригноблююче; і вона у своїй уяві починає порівнювати це зі старістю нашої пляневи-землі, а рівночасно заставляє її задумуватися над початком своєї старости.

Моя жіночка каже: — Знаєш мій дорогенький, то може не світ старіється, це можливо нам так здається, а це тому, що ми включилися у товариство наших сеньйорів, а вони — це наші старші віком громадяни,і це мабуть,надає нам цей настрій старости.

Почав я думати і прийшов до висновку, що це можливе. Однак, якийсь внутрішній голос у мені почав бунтуватися. — Ні, це неможливе. Та ж ще недавно ми почувались, як то по-американському кажуть ,,ми'' Світ Сикстін, а тут нараз мали би перейти устаречий вік?... — Но, Сир, ніяк не можу з цим погодитися. Однак, щоби переконувати себе, що так воно не є, треба щось подумати. Треба шукати за весною життя. Осінь має свій чар, однак, весна гарніша. Кажу до жіночки:

–Це неможливо. Світ все молодий і ми можемо бути все молодими. Треба тільки знайти спосіб, як до такої ситуації пристосуватися. І шибнула у моїй голові благословенна, життєдайна думка. Кажу до своєї дорогенької.

,,Збирайся, і пакуй валізки. Завтра в нас знову починається весна життя''.

Якось недовірчиво поглянула на мене жіночка, однак, до вечора, все було готове до від'їзду.

Наступного дня раненько, зі словами: ,,Боже благослови нашу подорож!'', ми вирушили в напрямі південнозахіднім. Із Детройту, через Огайо і Кентакі, ми опинилися в Теннесі. Ночували ми серед запаху цвітів та шумливих лісів у горах, які нагадували нам Карпати. Чудова оселя... Раненько, по сніданні, сонечко лагідно нам усміхалося, так, що наші душі неначе почали відживати й відмолоджуватися. Здавалось, що натрапили на той живчик ілюзії, на джерело вічної молодости.

Ми знову в дорозі. В'їжджаємо до гористого стейту Аркансо. Подорож безжурна, без пригод і бурбот. Нарешті в'жджаємо до славетної мінеральної купелевої місцевости Літтлл Рок. У цій місцевості стрічаємо велике число туристів, які також здається у погоні за джерелом молодости, однак, обличчя людей чомусь не палають радістю. Щоби не попасти в подібний, пригнічуючий настрій, їдемо дальше.

Над вечер в'їжджаємо у північносхідній Тексас, де і починається велетенський обшар випасу і годівлі худоби. Населення у веселому настрою, носять величезні п'ятьгальонові ковбойські капелюхи. Всюди приязна атмосфера, так, що аж хочеться жити. Тут ми і переночували.

Тексас, це найбільший і найобширніший стейт континентальної Америки. У нього можна вмістити цілу нашу Україну і ще кілька Европейських держав.

Настав ранок, і ми знову в дорозі. У сяєві сонечка, личка моєї дружини порум'яніли. Глянула на мене, і усміхнулася. — Ну, думаю, можливо що врешті натрапив на формулу вічної молодости. Переїхали ми Даллас і форт Ворт — два величаві міста у Тексасі, з многочисельними високими мостами — дорогами якими великою швидкістю шибають авта у різні напрями — схід, захід, північ і південь. Боже, куди то не ведуть ті дороги?...А ми все прямуємо на південний захід. В досить імпозантному місті Абилін, ми зупинились, щоб трохи підкріпитись і розглянути місто. Всюди рух і веселі лиця. Ну, напевно, зближаємось до вимріяного джерела молодости. Так думаю, бо ясні, веселі лиця, це не що інше, як весна в душах людей.

Їдемо дальше. Моя дружина почала підспівувати нашу загальнозвісну пісню ,,Качки летять'' і я вже брався її вторувати, виглянув через вікно і побачив, що в дійсності появились якісь качки. Приглядаємось ближче, а то нафтові помпи хитають головами — помпують оливу і газ з підземелля. Ще один епізод я призабув згадати, а то, що кожного вечора, як ми зупинялися на нічліг, моя дружина вглиблювалась у читанні ,,Історії України'' Тиктора. Я часто вслухувався і засипляв безжурним сном, бо королівські наші дружинники, а пізніше козацьке військо напевно нас охороняли. І так, ми ще того дня причалили своїм автом до Ель Пасо. Ель Пасо — це широко розкинене місто, що межує з американським стейтом Ню Мехіко і з державою Мехіко. Там ми і заночували.

На другий день, по сніданні, знову готуємось у подорож у пошукуванні того чародійного джерела молодости. Тут то там, виринають дивовижні, немов купочки — гори, які від блиску сонця, не видаються зеленими, але золотистими, а по короткій віддалі починається степова пустиня. Зелені тут мало. Десь-не-десь появляються дивоглядні і стрімкі кактуси. Більшість їх мають вигляд шпильковатого їжака. Це мене трохи збентежило. ,,Невже, — думаю, — це мав би бути кінець ідилії-мрії, що десь тут на цьому світі мало б бути вимріяне джерело молодости''. Та це розчарування перервала мені жіночка, що почала продовжувати читання ,,Історії України'' Тиктора. Переїхавши добру половину Ню Мехіко, ми зупинились у чарівному перехресному місті Ляс Крусес. Це місто переповнене туристами з цілого світу і хоча воно оточене степовою пустинею, виглядає чепурненьке, як лялька. Перервавши нашу подорож і підкріпившись, ми почали розглядатись, і не хочеться вірити, що серед пустинного дикого степу живуть люди, і всюди веселі, радісні обличчя. Це і вщепило в мене надію, що не все ще пропало. Напевно десь поза цими дикими степами ще натрапимо на це вимріяне джерело молодости.

З підйомом на душі прямуємо дальше, але тепер прямо на захід, бо на півдні перерізує границя держави Мехіко. Врешті в'їжджаємо в Арізону. Панорама країни змінюється. Тут починаються велетенські гори, що сягають кілька тисяч стіп над поверхнею моря.

При дорозі читаємо напис, що всі подорожні мусять обов'язково зупинитись при першій будівлі-перепустці на перевірку. Зупиняємось. Цікаво, що це за перевірка-контроля?... Підходить до нас усміхнений молодець в мундирі, і питає, чи нема в нас яких овочів або інших рослин. На відповідь, — ,,Нема'', — подає нам друкований підручник, в якім пояснюється, де і що можна бачити в Арізоні, і як туди дібратись. Побажав нам гарної подорожі, і перепустив нас у дальшу путь. Це мене врадувало, і ще більше підсилило надію, що знайдемо те, за чим шукаємо. Може ця брошура вкаже нам шлях до осягнення мрій.

Наша подорож продовжується, а жіночка все заглядає до грубезної понад тисяч–сторінкової історії. Любуюся красою гір, і слухаю-вивчую історію України...

Ще того вечора, ми опинилися у Фініксі. Хоч ми мали адреси наших приятелів у цьому місті — ми постановили не турбувати їх під вечір, але приміститись на нічліг у мотелі. Вступаємо до першого мотелю при дорозі під назвою ,,Кокосова Пальма''. При замовленні кімнати, перекидаємось між собою кількома словами рідною українською мовою.

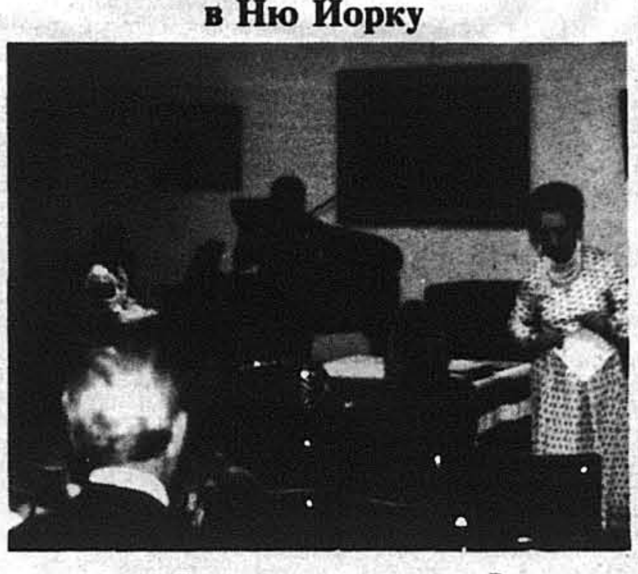
— А, то ви українці?... Приємно, приємно!...Здалека?...—засипав нас питаннями господар мотелю.

— Так, ми українці. Чи здалека?...Трохи здалека, — кажу я. — З Мічігену. Точно 2,400 миль. Як це дивно! — кажу. — Входимо до першого приміщення в Арізоні і натрапляємо на українців, ніяк не втечеш від них.

Наступного дня ми відвідали наших приятелів, і почалися веселі дні зустрічей і несподіванок. Додавши до цього Арізонський, гірський, не вогкуватий клімат, який у дійсності переоджував нас. Кожного дня ми почувалися веселішими, більш енергійними; зникали ревматичні та артретичні недомагання. Ми почали вірити, що можливо цим джерелом вічної молодости є Арізона.

Осип Біловус

Закінчення шкільного року УМІ в Ню Йорку

Проф. Мелянія Байлова проголошує виступ Володимира Яремчука, за фортепіяном Марта Мачай

У п'ятницю, 24-го червня, в Українському Музичному Інституті, в Ню Йорку, відбулося закінчення Шкільного Року 1976/77 концертом учнів, роздачею свідоцтв та нагород. У вщерть виповненій залі Літературно—Мистецького Клюбу, 136 Друга Евеню, батьками учнів та добірною культурною публікою, яка слідкує за розвитком нашої музично обдарованої молоді. В концерті взяли участь учні нижчих, середніх і вищих років, струнний ансамбль в супроводі фортепіяну і ансамбль гітар.Подаю виконувану програму вечора: Борис Трохимчук,кляса Л.Стругацького,Баєр:2 п'єси; Тамі Перальта, кляса К. Чічки-Андрієнко; Арон: Золота рибка, Мрії; Рома Сачко, кляса К. Чічки-Андрієнко; Ельменрайх: Веретено; Арон: Два жонглєри; Диян Шифман, кляса Г. Мирошниченко-Кузьми; Бургмюллер: Ластівки і Балядa; Бил Аєрбе, кляса Р. Венке; Мічем: Американська сторожа; Бим: Перпетуум мобілє; Орест Гарасимчук, кляса Г. Мирошниченко-Кузьми, Моцарт: Фантазія д-моль, МекДовел: До дикої рожі; Іруся Коцка, кляса М. Байлової, Куля У: Сонатіна ц-дур; Олесь Кмета, кляса Л. Стругацького, Бах:Прелюдія ф-дур; Ґріґ: Танок ельфів і Народна пісня; Ансамбль гітар: Тринародні пісні в опрацюванні Б. Волянської, кляса Б. Волянської; Христя Саляк, кляса М. Байлової; Моцарт: Соната ц-дур; Марта Аєрбе, кляса М. Байлової, Моцарт: Турецьке рондо; Зірка Маєвська, кляса Г. Мирошниченко-Кузьми; Поска — Над морем; Аніта Аєрбе, кляса Р. Венке, Моцарт: Сонта е-моль, Делібе: Піццікато; Арета Гарасимчук, кляса Г. Мирошниченко-Кузьми, Гендель: Пасскалія, Мендельзон: Баркароля; Юрко Фурда, кляса М. Байлової, Черни: Етюди: Лисенко: Елегія, Шуберт: Менует...д-дур; Ліда Думич, кляса Г. Мирошниченко-Кузьми, Шуберт: Вальс, оп. 77 — Фоменко: Лірична поема; Володимир Яремчук, кляса Р. Венке, Безкоровайний: Народна пісня з варіяціями, Семеген: Метелик; Соня Шереґ, кляса К. Чічки-Андрієнко, Бурґмюллер: Етюд, Ліст: Любовна пісня, Сильванський: Українське скерцо; Марта Мачай, кляса М. Байлової; Беттовен: Соната, оп. 31, II i III частина, Косенко: Куранта, Шопен: Революційний етюд, ц-моль; Струнний ансамбль, кляса Р. Венке, Кореллі: Пастораль, Моцарт: Анданте, Шутенко: Танок, Вівальді: Симфонія ґ-дур; виконавці: Р. Букачевський, А. Бакун, А. Грицак, І. Пономаренко, А. Вербе, Г. Ільницький, Б. Аєрбк, В. Яремчук, Б. Вонґ. При фортеріяні: проф. Таїса Богданська.

По концерті директор УМІ проф. М. Байлова, роздала учням свідоцтва і нагороди. Визначні учні дістали книжкові нагороди, спонзоровані Батьківським Кружком. Пані Оксана Луцька, Голова Батьківського Кружка, вручаючи 100-доляровий чек цьогорічній випускниці УМІ, Марті Мачай, в короткому слові пояснила, що вже ввійшло в традицію Батьківського Кружка Нюйоркського Відділу нагороджувати студентів, які закінчили 2-ий вищий рік, цебто 10 літ науки в УМІ. Це невелика нагорода в сучасному розумінні, але, радше, вияв великої ваги, яку прикладають батьки українській музиці і українській музичній школі, що навчає під проводом видатних українських музик-педагогів.

По закінченні програми батьки учнів і гості ділилися своїми заввагами за чаєм і солодким, а учні втішалися виграшею також влаштованої Батьківським Кружком.

Мелянія Байлова

Учителі та учні Академії св. Юра в телестудії

У понеділок, 16-го вересня ц. р. двадцять учнів з Академії Св. Юра їздили до телестудії — Каналу 13, в накручуванні на телевізійну тасьму програми ,,The Firing Line with William F. Buckley, Jr.'' Їх спеціяльно запрошено, щоб вони подивилися на дві окремі передачі цієї телевізійної програми. З ними їздили директорка, сестра Мартина, ЧСВВ і учительки, сестра Моніка, ЧСВВ (математика), та пані Нора Рензуллі (еспанське).

У першій програмі, переданій на телебаченні, в неділю, 2-го жовтня, темою якої був Китай, інтерв'юєр Вілліям Ф. Боклі говорив з проф. А.Доуклом Барнеттом і з п. Робертом Елегантом автором популярної повісти про Китай, ,,Династія''. Репортерка Шана Александер також брала участь у програмі й задавала панелеві питання.

У другій програмі, переданій на телебаченні в неділю, 9-го жовтня, темою дискусії між п. Баклі і Филіс Шлефлі був ще не ратифікований договір між ЗСА й Панамою в справі Панамського Каналу. Під час награвання цієї програми учителі були запрошені до контрольної кімнати, з якої керували телепередачею. Звідти вони могли не лишень прислухуватися дискусії, але також обсервувати технічну сторону програми.

На обох передачах видно було прапор Академії Св. Юра як також учнів Академії, бо саме з них складалася публіка на обох програмах. Це була велика радість та гордість для всіх присутніх з Академії брати участь у такій вартісній телевізійній програмі.

Н. Н.

Детройт у поклоні Патріярхові Йосифові

Детройт, Міч. (В.П.) — Кругло тисяча учасників взяло участь у ювілейних відзначеннях 85-ліття народження і 60-ліття єрейських свячень Блаженнішого Йосифа, Патріярха Української Помісної Католицької Церкви, що відбулися у неділю, 16-го жовтня ц.р., у залі Фіцґералд гай скул у Ворен, біля Детройту.

Відзначення мали форму святочного концерту, виконавцями якого були кращі мистецькі сили, широковідомі в українських і неукраїнських співочо-музичних колах.

Програму академії відкрив голова Громадського комітету д-р Володимир Прокопович. Вітаючи учасників, серед яких були парохи і священики дослівно з усіх парафій Метрополії Детройту, відчитав благословення для вірних у Детройті, що його надіслав Достойний Ювілят — Патріярх Йосиф, на руки о. прелата Михайла Бохневича. Згодом, із запаленою свічкою в руках, яка символізувала смолоскип, говорив про Патріярха Йосифа — людину, якого чудом Господь зберіг для українського народу в добі найбільшої загрози його існування на протязі вікової історії. Смолоскип правди й безсмертних ідей, що його запалив у наших серцях Блаженніший Йосиф, буде передаватися з покоління в покоління, з-роду в-рід.

Деклямація Марти Кучер — ,,Новітньому Мойсеєві'' М. Мироненка, доповнювала святочно-торжественний настрій приявних.

Рідкісний гість на сценах Детройту Андрій Добрянський, при акомпаньяменті Т. Гринькова, виконав: П. Козицького — ,,З молодости моєї'' і М. Вериківського — ,,Дума про Матір Україну'', а в дальшому ході програми ще: К. Данкевича — ,,Пастелі'' та В. Барвінського Псалом 94. Співак, як це типове для нього, своїм співом полонив учасників.

Проф. д-р Василь Маркусь у своїй святковій промові зібрав наче розсіяні перлини, думки і кличі Патріярха Йосифа висказані до українського народу в сучасній жорстокій дійсності. Змалював велич Блаженнішого Йосифа як справжнього пророка, якого Господь посилає деяким народам раз на століття. Його ідеї стануть нашим заповітом.

Виступи Христини Романи Липецької громада Детройту завжди мило сприймає. цим разом вона виконала: Г. Ф. Гендґеля речитатив і арію з ,,Месії'', М. Лисенка арію Насті з опери ,,Тарас Бульба'' та М. Фоменка ,,Верба''.

,,Наша Церква'' Р. Завадовича — деклямація, яку продеклямувала Аня Никифоряк, була насправді зворушливою.

Дует Христини Липецької з Андрієм Добрянським, в якому вони виконали М. Лисенка (слова І. Франка) ,,Не забудь''... випав напричуд гарно.

В дальших точках програми виступала оркестра Музичного Інституту ім. М. Лисенка з Торонта, під диригентурою Івана Ковалева. Вона майстерно виконала: А Кореллі ,,Кончерто Ґроссо'' з участю солістів: О. Ковалів, М. Янішевський і Христі Голод, а на заключення: Ж. Колодуб — ,,Симфонієта''.

Цілість програми ювілейних відзначень випала зразково. В ній було пізнати вклад праці організаторів і виконавців. Варто підкреслити, що не було довгих перерв між точками, а також зайвих заповідань. Це новість на подібних святкуваннях у Детройті.

Ювілейні відзначення Блаженнішого Патріярха Йосифа підготовив Громадський комітет під патронатом і співпраці всіх католицьких парафій Метрополії Детройту. У його склад входили: Почесна президія: о. прелат М. Бохневич, о. ігумен І. Лотоцький, ЧСВВ, о. крил. І. Прокопович, о. К. Височанський, о. М. Ковч і о. І. Лазар; Діловий комітет: д-р В. Прокопович — голова, мгр. Рома Диґдало, інж. Б. Петріна, інж. Б. Федорак — заступники, Є Василина — секретар, З. Василькевич — секретар; Програмова комісія: д-р Б. Лончина — голова, В. Баран, М. Білинська, М. Кавка, Я. Кривий, Б. Кушнір, І. Тарнавська і К. Цепенда — члени; Пресово-інформаційна: інж. В. Колодчин — голова, П. Гайда, Олена Климишин, І. Лотоцький, В. Папіж і М. Прийма — члени; Фінансова: В. Гупалівський — голова, І. Бутрій, Л. Кльось, М. Кунинський, А. Ромах, П. Сотник і С. Щуровський — члени; Контрольна комісія: П. Рогатинський — голова, А. Біловус, А. Блюй, І. Лотоцький і Р. Татарський — члени.

Чистий прибуток з ювілейних відзначень призначено на Патріярший Фонд.

В.П.

День вдячности конґресменові Даддові

Український Народний Дім у Віллімантику при співучасті Відділів УККА Віллімантику, Колчестеру та Норвічу влаштовують 12 листопада ц. р. день вдячности Конгресменові Дадові. Церемонія пічнеться о 7-ій вечора обідом, потім продовжуватиметься забавою.

Вищезгадані організації під час обіду складуть конґресменові Дадові подяку за оборону українських борців за Волю України, та проситимуть його посилити цю оборону в майбутньому. Також вручать йому та його дружині подарунки із українського мистецтва.

В цей час для не-українців буде з'ясована боротьба українського народу за Українську Самостійну Державу. Зокрема згадають сучасних борців цієї героїчної боротьби — Мороза, Шухевича, Руденка, Тихого та інших.

Сьогодні конгресмен Дад є найкращим приятелем України в Конгресі ЗСА. Вже понад два роки тому, коли Відділ УККА, Колчестер, вручив йому понад п'ятитисячну петицію в обороні Мороза і Плюща перед його від'їздом до московської червоної імперії. Він відвідав дружину Плюща в Києві.

Коли він повернувся до ЗСА преса, телебачення та радіо широко рознесли його звітування про російських червоних тиранів.

На прохання Відділу УККА в Колчестері він заініціював петицію в обороні українських політичних в'язнів, що її підписали десятки конгресменів. Беручи участь в Страсбурзькій конференції він закликав европейських партнерів НАТО, щоби стояли твердо в обороні прав людини в Београді.

Після Конференції, він був обурений, що европейські партнери НАТО ставились холодно до оборони людських прав. Одначе, він заявив ,,я буду закликати президента Картера твердо стояти на його позиції оборони прав людини''.

Будучи переобраний до Конгресу ЗСА він висловив бажання зректись із однієї Конгресової Комісії на те, щоби отримати місце в комісії міжнародних відносин. Це він пояснив тим, що цим способом краще зможе присвятити себе обороні прав людини, що ними є зацікавлені його виборці.

Він взяв участь в Конгресі УККА. Промовляв на маніфестації за національні і людські права України в Ню Йорку.

На заклик Відділів УККА, його дистрикт підтримує їх всі акції в обороні України. Тому Комітет закликає українців Конектикату: Виповнім вщерть Залю Українського Народного Дому у Віллімантику українцями. Цим докажім нашу солідарність борцям за Волю України, та нашу вдячність конгресменові Дадові за його активну підтримку тієї боротьби.

Іван Ґулич

Музичне Матіне

Марта Мачай

Андрій Ярош

Традиційним звичаєм, 13-го листопада ц. р. о год. 3-ій по полудні в Українському Інституті Америки при 2-ій Іст. вул. у Ню Йорку відбудеться Музичне Матіне. Його Влаштовує 72-ий Відділ Союзу Українок, який намагається дати нашим молодим мистцям змогу виступити перед ширшою публікою, а також дати змогу нашій публіці познайомитися з ними в культурній та приємній атмосфері.

У цьогорічному Матіне беруть участь Марта Мачай піяністка і Андрій Ярош, тенор.

Марта Мачай, уродженка Ню Йорку. Тут вона і закінчила Академію Св. Юра, та студіює музику і біологію в Нюйоркському університеті. Малою дівчинкою почала вчитися гри на фортепіяні, а від 13-го року життя вона студіювала під досвідченим керівництвом п. проф. Мелянії Байлової, яка ,,випустила у світ'' чимало талановитих піяністів. Сьогодні Марта закінчує Український Музичний Інститут у Ню Йорку та приготовляється до дипломового концерту.

Андрій Ярош закінчив школу Гора Манн та Бровн університет у Провіденсі Р. І., на якому одержав ступінь Б. А. у 1975 р. Він також студіював у музичній школі в Аспен, Кол. у 1974 р. Андрій був активним членом Пласту. Сьогодні молодий мистець присвятив всеціло увагу музичним студіям та учиться у проф. Рут Вольперт у Ню Йорку. Він виступав у різних операх, оркестрах і концертах у нашому місті. Андрій поруч із загальновідомим репертуаром цікавиться музикою ХУІ і ХУІІ ст.

Програма цьогорічного концерту багата і різноманітна — кожен слухач знайде для себе щось миле, приємне і вартісне. Шопен, Моцарт, Гендель, Лисенко і Косенко — це композитори, яких поруч інших вибрала молодь для нашого Матіне.

О. Процюк, А. Безко, М. Боднар і К. Козуляк відповідають за зорганізування імпрези.

Н. Н.

Тріюмфальний виступ ансамблів ,,Калина'' і ,,Боян'' в Ню Йорку

Постійно чується від відвідувачів Канади, що тамошнє життя нагадує Европу, бо канадський триб життя є повільний і спокійний. Це спостереження відноситься і до наших канадських українців.

Нюйоркчани, які 9-го жовтня ц. р., не зважаючи на погану дощову погоду, виповнили вщерть велику концертову залю ,,Фешен Інституту'' були наочними свідками, що не всі українці в Канаді придержуються повільного трибу життя.

Обидва ансамблі ,,Калина'' і ,,Боян'' з власною оркестрою приїхали до Ню Йорку в повному складі 150 осіб. Керівники ансамблів цікаво уложили програму. Після кількох точок хору, виступав ансамбль танцюристів, опісля знову хор. Виступ ансамблів у барвистій народній ноші захоплював глядача.

У першій частині програми виконано такі точки: Увертюра, ,,Ми з України''; хор ,,Боян'': ,,Прощай село'' й ,,Києве мій''; ,,Тропотянка'', ,,Сокальський Козак''; ,,Калина'' — дівочий хор: ,,Ой сад виноград'', ,,Пливе вінок'' і ,,Качки летять'', ,,Гуцулка'', ,,Повзунець''; хор ,,Боян'': ,,Сусідка'', ,,Тече річка'' й ,,Била мене мати''; український весільний танець.

Темпо виконавців, як ,,Калини'' так і хорів було хіба вперше задемонстроване на нашій нюйоркській сцені. Наша публіка кожну точку ансамблів нагороджувала рясними оплесками, домагаючись часто повторень. Виконавці не могли повторяти тієї самої точки програми, бо музика заставляла їх до наступної.

В другій частині ми побачили: ,,Гопак''; хор ,,Боян'': ,,Ой у полі верба'', ,,Їхав стрілець'', ,,Коломийка'' — ,,І зима і весна''; ,,Козачок'', ,,Коломийка'', ,,Кадриль'', ,,Козацький танець'', ,,Рукодільниці''. ,,Калина'' — дівочий хор: ,,Коло моєї хати'', ,,Закувала зозуленька'', ,,Зеленеє жито'' та ,,Запорожець''.

В обох ансамблях — більшість молоді. В танцювальній групі тільки молодь. Глядач головно чужинець, якщо побачить виступ наших танцюристів з Канади, то може думати, що вони танцюють не людськими, а радше ,,магічними'' ногами. Обидва ансамблі чудово репрезентують українську пісню і танок і повинні запланувати турне по цілому світі.

На особливе признання заслуговують мистецькі керівники ансамблів: Параня Гарасимчук — диригент ,,Калина'' — дівочий хор; Зеновій Лавришин — диригент хору ,,Боян''; Іван Лахович і Ярослав Григорський — керівники оркестри; Семен Джуган — керівник танцювального ансамблю ,,Калина''; Роман Когут — аранжер музики й в першу чергу Українське Національне Об'єднання в Торонті, яке згуртувало в своїх рядах так імпозантну мистецьку одиницю.

Від присутніх на тому концерті чулося, чому організатори не подбали щоб наші українці з Канади виступали в Редіо Сити Мюзік Голл, або в Карнеґі Голл. Це, не запізно.

Корнель Василик вітав ансамблі й їх керівників від хору СУМА ,,Жайворонки'' і від танцювального ансамблю ,,Верховинці'', підкреслюючи у своєму вітальному слові, що так довго, поки лунає українська пісня у вільному світі, а український танок притягає глядачів, ми вдержимося на поверхні вільних народів. Ігор Раковський, бажав від хору ,,Думка'' найкращих успіхів. Грімким ,,Ще не вмерла...'' — закінчено вечір української пісні й танку.

Адміністратором і організатором виступів хору ,,Боян'' і танцювального ансамблю ,,Калина'' на нюйоркському терені зайнявся Михайло Івасівка, який глядить за кращими мистецькими одиницями й рекомендує їм приїзд до Ню Йорку. За це йому належиться особлива подяка від нашого громадянства.

Хочеться вірити, що обидва канадські ансамблі вкоротці повторять свій виступ в Ню Йорку, але в більшому приміщенні, може й в Редіо Сити Мюзік Голл, чи в Карнеґі Голл, бо вони, якщо не кращі від ансамблів із УССР, то напевно їм рівні.

Роман С. Голіят

Москва не признається до вини

Москва. — Великою статтею у „Правді", органі ЦК КПСС, Советський Союз намагається підкреслити, що він не бере на себе вини за неуспішність переговорів між ЗСА і СССР в справі поновного підписання договору про скорочення стратегічної зброї, який вигас 3-го жовтня ц. р. Газета натякає, що в останньому часі відбулись кількакратні розмови міністра закордонних справ СССР Андрея Громика з президентом Картером і державним секретарем ЗСА Сайрусом Венсом і що такий договір правдоподібно буде скоро підписаний, але все одно вину за витворену ситуацію скидає на ЗСА. У статті „Правди", підписаній Владіміром Большаковим, говориться про „однобічну позицію" Вашінгтону у раніших переговорах і критикується опонентів політики детанту, а зокрема сенатора Генрі Джексона, демократа зі стейту Вашінгтон.

У сороковий день смерти інж. майора С. Захвалинського

Остання дорога бл.п. інж. Сергія Захвалинського з Трентону на український Православний цвинтар в Бавнд Бруку 6-го серпня 1977 р. тривала лише півгодини й закінчувала вона 75-річну мандрівку його многогранного життя.

Шанував він цей цвинтар, на якому його поховано, відвідував його часто, щоб помолитися на гробі своїх приятелів, товаришів по зброї та поклонитися тим, що творили українську літературу, мистецтво та формували політичне життя, бо він любив людей, дорожив своєю культурою й був сам частиною українського політичного життя. Бл. п. інж. С. Захвалинський ціле своє життя жив Україною. Ще молодим юнаком залишив рідну йому Чернігівщину й пішов в армію УНР на захист Батьківщини. Пройшов як рядовий вояк, як бойовий старшина Визвольні Змагання, був учасником Першого Зимового Походу, який був справжнім подвигом, бо ці учасники, як їх названо „Лицарі Абсурду" в шось вірили й запалили вірою інших, але, переможені військовою силою ворога, повернулися з України в чужину, й, хоча розпорошені по цілому світі, не затратили свого національного обличчя.

Бл. п. інж. С. Захвалинський першу іміграцію прожив у Чехо-Словаччині, там завершив свою освіту, здобуваючи професійне звання інженера. Він ніколи не залишає праці для громади, працює вихователем в українській гімназії в Модржанах, в українських організаціях й товариствах на Закарпатті, в Німеччині та в Америці.

В час, коли Закарпатська Україна боролася за свою незалежність, він один з перших голоситься до Карпатської Січі, бо для нього всі землі України були однаково дорогими, в цьому оця справжня соборність, яка у житті інж. Сергія Захвалинського була не на словах, а на ділі.

Бл. п.майор Захвалинський це один із тих воїнів-громадян, про яких так мало знається, може тому, що вони не зуміли собі зробити реклями. У їх скромності — їх сила. Вони пройшли життя, не зрадивши своєї Ідеї, не вросли в чужий ґрунт, не мали двох Батьківщин, виховали своїх дітей на вартісних громадян, залишаючи українському суспільству здорове національно-свідоме покоління.

Бл. п. інж. Захвалинський болів недоліками в громаді, бунтувався проти політичної незрілости, не шанував тих, які вибрали неправильну дорогу. Сам пройшов чесно шлях свого дозимового життя з тугою за степами України, за Золотоверхим Києвом, за Дніпровими порогами, за чернігівськими дорогами, з надією про поворот у вільну Україну.

Вмер інж. майор Сергій Захвалинський дня 3-го серпня 1977 р. в Трентоні. Мрія його не сповнилась.

Ніна Самокіш

Український пікнік в Обурні

Рочестер, Н. Й. (І.Лико) — 27-го серпня ц. р. у місті Обурні, Нюйоркського стейту відбулась, рідкісна як на тамошні місцеві обставини, українська імпреза. Заслуга названої імпрези в тому, що її влаштовано спільними зусиллями трьох організацій, що й у висліді увінчалось фінансовим і моральним успіхами. Ініціятором влаштування імпрези був інж. Лев Соснович — технічна сила української радіопередачі, а виконавцями такі три організації: Осередок СУМА, Т-во „Запорізька Січ" та Відділ Організації Оборони Лемківщини, якого головою є Дмитро Голяк.

У висліді взаємного порозуміння ці організації покликали Імпрезовий комітет, що його очолив інж. Л. Соснович із двома заступниками — Тарасом Гринником (голова Т-ва „Запорізька Січ") і Богданом Дрочаком (голова Осередку СУМА). Інші функції прийняли: Михайло Федорчук — секретар (студент Олбанського університету), Іван Дрочак — касир та Контрольна комісія — Іван Торовус (СУМА) та Михайло Халупа (ООЛ).

Імпрезу названо „український пікнік", у програму якої ввійшли спортові змагання молоді, мистецька частина і вечірня танцювальна забава, що відбувалася при звуках знаної оркестри „Сини степів" із Монтреалю.

Під час дня відбувались спортові ігрища відбиванки,копаного м'яча та інші, в яких взяли участь Осередки СУМА — Обурн, Сиракюзи та Рочестер. За здобуття перших і других місць організатори нагородили поодинокі Осередки трофеями. Щоправда, спортові змагання, як аматорські, не були найкращими, але треба признати, що змагуни все ж приготовились. Спорт для молоді дуже потрібний, бож недаром пословиця каже: „В здоровому тілі — здоровий дух".

Мистецька частина, яка відбулась у пізніх пополудневих годинах, таки „не дописала". Причиною,правдоподібно,була відсутність молоді,яка в тому часі перебувала на літніх вишкільних таборах. Рочестер та самий Обурн нічим не причинились. Ситуацію врятував Осередок СУМА із Сиракюз, якого танцювальний ансамбль „Одеса" під проводом Петра Лущишина виконав кілька гарних танків, хоча і цей ансамбль не виступав у повному складі з огляду на вищезазначену причину.

Увечері, аж до пізньої ночі, багатолюдну публіку приємно забавляла оркестра „Сини степів". На імпрезу, а зокрема на забаву прибуло багато гостей з Рочестеру і Сиракюз.

Згідно одержаних інформацій, досягнення гарних успіхів є заслугою Імпрезового комітету, а зокрема багато часу, праці і енергії вклав у підготову і проведення цієї імпрези Тарас Гриник. Школа, що місцевий Відділ УККА, як також, не приступив спільно до праці, бо успіхи могли б бути кращими. Багато праці вклали пані, які приготовили прохарчування, а саме: Марія Соснович, Софі Курія, Євгенія Кристіна з допомогою інших пань.

Імпреза відбувалась у приміщеннях і на спортових площах Кейсі Парк Школи, Управа якої відступила влаштування майже даром. Щира за це дяка.

Бажаним було б, щоб такі імпрези відбувались так в Обурні, як і в інших місцях нашого поселення, частіше і ще більш собор-

Гості з Мюнхену в Детройті

Під кінець вересня ц. р. приїхали до Детройту Наталія і Володимир Маруняки, відвідати кілька знайомих родин, запрязнених в часі війни і в повоєнних часах у Німеччині. Рівночасно дало це їм нагоду пізнатись зі ширшою українською громадою на зустрічі 2-го жовтня в залі Українсько — Американського Осередку, влаштований комітетом „адгок" з трьох організацій: ОДВУ, Золотий Хрест і радіопрограма „Гомін України".

Наталя Маруняк — співачка легкого жанру в Мюнхені, відома в Америці хіба тим, що тут була її платівка (до речі: автор тих рядків знав з табору Д П в Біліфельді її сьогодні вже покійну матір і батька-сотника Натаденка, читав скрипт його спогадів про бої з большевиками, та знав її саму як доростаючу панну). Її муж, Володимир Маруняк був не так давно редактором „Українського Слова" в Парижі, а від 5 чи 6 років став одним з редакторів радіовисильні „Свобода" в Мюнхені. В міжчасі там же осягнув докторат у УВУ.

Програму зустрічі в Детройті відкрив інж. Я. Варивода,голова ОДВУ і представив п. Маруняка, за повів його доповідь. Вона була оригінальна і цікава. Промовець розповідав про життя українців у Німеччині, Франції, Бельгії, Голляндії, Англії, а також кількома словами згадав Відень, ЧСР, тощо. Буля там речі і відомі декому, що зачитуються українською пресою, та здебільша невідомі. Прелегент вив'язався з доповіди як фаховий дослідник і представив слухачам різні громади українців, більше чи менше проникнені національними ідеями. Він зовсім не порушував політичних справ, а обмежився до рідного шкільництва, говорив про молодь, яка „говорить між собою державними мовами", а також на економічні теми, церкові, науку, літературу, мистецтво, пресу і видавництво книжок. Порівнюючи з Америкою, що він бачить багате суспільне життя і великий розмах у громадському житті, доповідач ствердив, що в Европі все воно дуже скромне.

Публіка вислухала з великою увагою доповіді ред. Маруняка, опісля його оплескуючи.

Швидко після того розкрилась занавіса, з'явився концертмайстер К. Цепенда, заслужений диригент хорів — „Трембіта", церковного св. І. Хрестителя, школярів, мандолінової оркестри і власник радіогодини „Гомін України", заповівши виступ Наталі Маруняк, солістки легкого жанру, яка відспіває низку пісень.

Привабливa поява зразу викликала ентузіястичне прийняття гості численними оплесками. Репертуар пісень таких популярних композиторів романсів на нашій батьківщині, як І. Шамо, О. Білаш і Платон Майборода, підходили досконало до її оксамитного альту. І хоч деякі і дехто з авдиторії вже чув їх з платівок, то кожен, хто вслухався у спів пані Наталки з її дівочою грайливістю чи потрібним сумом, з дискретним звучанням чи свавільним тоном, мусів захопитись. Цих 8 пісень і 2 додаткові — це був прегарний дарунок, що його принесла дібровчанам співачка з далекого Мюнхену.

Окремою приємною подією для авдиторії було почути на сцені улюбленого місцевого соліста баритона в Капелі Бандуристів, в „Трембіті" і в церковному хорі Непорочного Зачаття Б. М. Володимира Кучера. Він, крім Білаша „Ясени" і Михайлюка „Черемоше", відспівав дві естрадні пісні пок. Б. Веселовського: „Вина, вина..." і „Ти з любови собі не жартуй", де виявив силу свого голосу, а рівночасно і ніжну лірику в широкому діяпазоні.

Концертмайстер п. Цепенда подякував пані Маруняк і п. Кучерові за пам'ятний Вечір, а зокрема склав подяку п. Сильвену Колтикові за акомпаньямент його оркестри (фортепіяно, гітара і бас).

Пані з УЗХ погостили приявних кавою, чаєм і „солодким", так що гості затримались довше, тимпаче, що оркестра Колтика заграла ще їм кілька пісень з українського власного репертуару.

В. Нестерович

Академія в Пассейку

Наша національна революція з 1917 р. і створення 1942 р. УПА, це два величні світила на найновішому історичному шляхові українського народу, що свідчать про незламне наше прагнення бути вільними людьми у своїй батьківщині.

Ці історичні події записані кров'ю українського народу в скрижалі нашої і світової історії і ніхто вже не всилі їх витерти, або знецінити, бо це була воля всього великого українського народу.

60-ту і 35-ту річниці цих знаменних подій відзначено в нашій пассейсько-кліфтонській з округою громаді в неділю, 16-го жовтня, ц. р. величавою Академією, що її зорганізував Святковий Комітет із місцевих організацій на чолі з д-ром Мирославом Бихом, під протекторатом УККА Пассейк—Берґен.

У вщерть виповненій залі Української Централі Пассейку поруч ще живих свідків-учасників славних і кривавих змагань, станула рядами і наша молодь Пласту і СУМА, щоб врочистим апелем визнати своє духове і фізичне єднання із славними історичними чинами своїх предків в боротьбі за волю України.

Д-р Мирослав Бих, визначний активіст нашої громади, відкривши свято нашої слави, підкреслив невмирущість українського народу і його змагань до волі, що в незламній боротьбі він її здобуде.

Геройським бойовим звуком пісень: „Хор нормандів", Вахнянина „Гасмалії", муз. Лисенка хор „Прометей" з Філядельфії під керівництвом проф. Михайла Длябоги і при фортепіяновому акомпаньяменті Галини Мазурок, наче просимволізував-відзеркалив славні дії нашої новітньої збройної боротьби.

Відтак у святочній промові Лев Футала, колишній старшина наших національних гордощів, нашої УПА, відтворивши революційні події 1917 р., що увінчались були проголошенням і створенням Вільної Соборної Держави українського народу, перейшов до подій Другої світової війни, коли то провід українських націоналістів переконавшись про загарбницькі пляни Гітлера рішився на історичне діло: організувати свої власні збройні військові сили і постала УПА — відповідь червоним і брунатним загарбникам української землі. Як старшина бойових частин цієї армії, доповідач переповів деякі фрагменти кривавих зударів УПА з ворогами під час рейдів, змальовуючи незрівняне геройство і самопосвяту наших бойовиків, про те, як завзято бились і як мужньо вмирали на полі слави наші хлопці, пишний цвіт України, що розцвів і виріс у стрілецькій славі періоду перших визвольних змагань. Однак, встоятись не було сили. Але, — закінчив доповідач, — на пролитій крові, на стражданнях наших героїв, виростають їх послідовники, що як прийде час здобудуть волю Україні.

Опісля прозвучали пісні співочого пластового гуртка „Кобза" з Пассейку під керівництвом Андрія Фарміґи, що як і „Легенда Полісся", яку віддекламував сумівець Богдан Баран, як теж і в'язанка українських військових маршів, бравурно виконана оркестрою Осередку СУМА Пассейку під дир. Осипа Головацького, доповнювали нарід викликаний промовою доповідача.

Чудово відспіваними піснями хор „Прометей" закінчив цю небуденну Академію для звеличання найсвітліших подій нашої новітньої історії. Нашої кривавої епопеї, що жде ще свого Гомера, щоб поетичним словом переказав грядучим нащадкам вже у вільній українській землі великі чини їхніх предків.

Як затихли тони останньої пісні „Прометея" присутні на залі спонтанно відспівали „Не пора, не пора"...

Марія Стефанів

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового сільдомого глена!

Відбувся „Вечір клясичної музики" на фонд будови церкви св. Юра в Ню Йорку

Ню Йорк (В. Т-ець). — В суботу, 22-го жовтня, тут у великій залі Купер Юніон відбувся „Вечір клясичної музики", весь дохід з якого призначено на будову нової української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку. У цьому концерті брали участь: басбаритон Андрій Добрянський, соліст Метрополітальної опери в Ню Йорку, який цього сезону виступить 58 разів у шістьох різних операх, між ними, „Борис Годунов", „Пітер Граймс", „Розенкавалір" та „Євгеній Онєгін"; сопрано Ляриса Магун-Гурин, молода наша співачка, абсольвентка школи св. Юра, яка закінчила музичну школу „Перформінг Артс Скул" і Український Музичний Інститут і вже відома із своїх виступів з різними, ньюйоркськими оперними компаніями та на українських концертах і академіях; скрипаль Адріян Бриттан, абсольвент „Мангатан Скул оф Музик", який тепер є професором музики в Нотр-Дамському університеті в Індіяні, диригентом симфонічної оркестри того університету та концертмайстром Савт Бенд симфонічної оркестри; відомий піяніст Тома Гриньків, який закінчивши „Мангатан Скул оф Музик", здобув ряд нагород і золоту медаль на різних міжнародних компетиціях та дуже похвальні рецензії від американських, англійських, німецьких, канадських, мехіканських та інших музичних критиків. Під час концерту на фонд будови церкви св. Юра в його руках спочивав акомпаньямент для трьох інших виконавців.

Концерт пройшов на дуже високому мистецькому рівні, але публіка не дописала, бо на залі було багато порожних місць. Можна було почути нарікання: „Домагаються високо-культурних імпрез, а коли такі відбуваються, то не приходять".

Програму концерту, що його зорганізував Комітет будови нової церкви св. Юра, головою якого є адв. Роман Гуглевич, а імпрезовим референтом Едвард Камінський, розпочав басбаритон А. Добрянський, виконуючи „Стоїть явір над водою" в обробці Гулака-Артемовського, „Тихо гойдаються" К. Стеценка та „Над колискою — мелодекламація" теж Стеценка, до слів О. Олеся. Публіка тепло вітала виступ нашого співака, зокрема захоплюючись його виконанням лірично-несучих пасажів.

Відтак, молода співачка Л. Магун-Гурин відспівала „Вечірню пісню" Стеценка, за яку слухачі нагородили її рясними оплесками.

Наступною точкою був дует „Ця пісня тобі" К. Стеценка у виконанні сопрана Магун-Гурин і бас-баритона Добрянського.

Молодий скрипаль Адріян Бриттан знаменито виконав „Сонату — опус 18" В. Косенка в двох частинах, заслужено здобуваючи бурхливі оплески публіки.

Першу частину концерту закінчив Андрій Добрянський арією „Прощання Вотана" з опери „Валькіре" Р. Вагнера, в якій показав і силу свого голосу і знаменитi піяніссима.

Другу частину програми розпочала сопрано Магун-Гурин арією „Еббен Не Андро Льонтана" з опери „Ля Валльи" А. Каталяні, в якій виявила дуже приємні горішні тони.

Відтак, А. Добрянський виконав гумористичну арію „Удіте О Рустічі" з опери „Елізір Д'Аморе" Доніцетті, ще раз доказуючи, що він не тільки знаменитий співак, але теж дуже добрий актор.

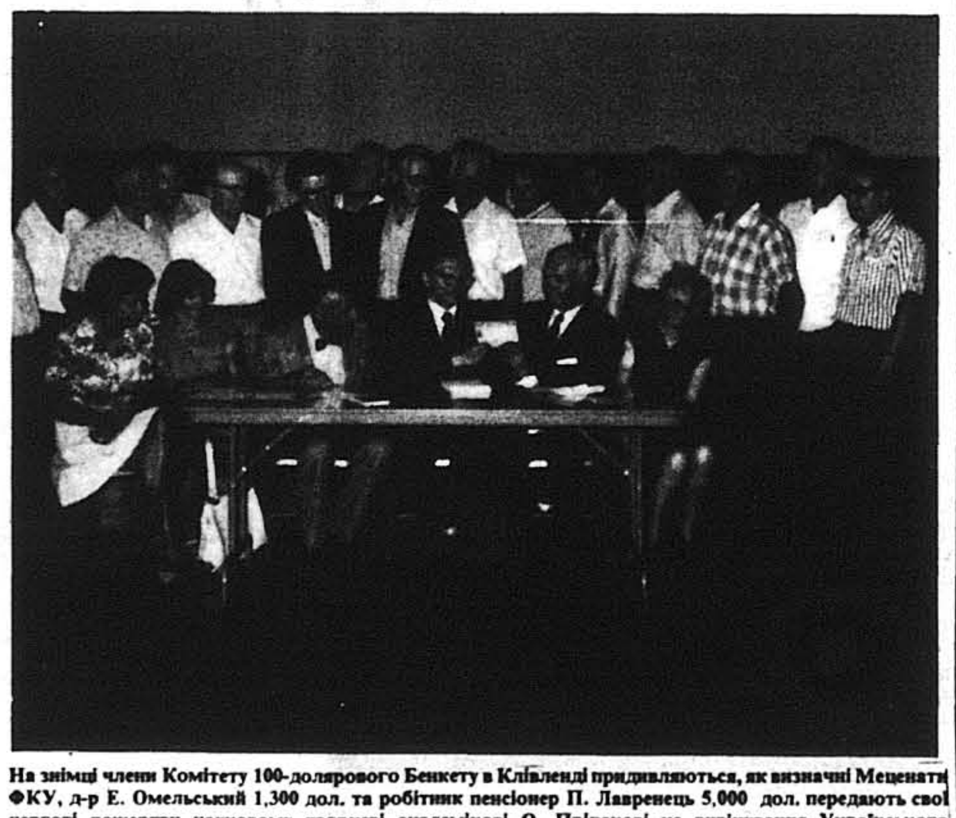
Опісля, скрипаль Бриттан виконав дуже трудну модерністичну „Першу сонату" М. Скорика, а на домагання публіки, як надаток, „Лярго" М. Скорульського, за що публіка знову нагородила його оваційними оплесками.

В останній частині концерту сопрано Ляриса Магун-Гурин і бас-баритон Андрій Добрянський виконали два дуети М. Лисенка, а саме „Ми заспівали, розійшлись" і „Коли розлучаються двоє", як теж дует „На туркенях" з опери „Запорожець за Дунаєм" Гулака-Артемовського. Публіка надзвичайно тепло прийняла ці дуети, нагороджуючи виконавців бурхливими оплесками. Не щадила публіка оплесків і піяністові Томі Гриньковu, який своїм знаменитим акомпаньяментом до великої міри запевнив успіх цього концерту.

Після останньої точки отець ігумен д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ, парох церкви св. Юра, від всіх присутніх і цілої парафії подякував всім чотирьом виконавцям за чудовий концерт клясичної музики, зазначуючи, що „великі ділa здобуваються спільними силами", як теж подякував Комітетові будови церкви св. Юра за зорганізування „цього високо-культурного концерту". Виконавцям вручено китиці та коші квітів.

Після концерту в приміщеннях парафіяльного дому відбулася товариська зустріч з виконавцями і їхніми родинами, що її зорганізувала Господарська референтура Комітету, яку очолює Тиміш Шевчук.

100-доляровий бенкет ФКУ — Клівленд на Український Науковий Інститут у Гарварді

На знімці члени Комітету 100-долярового Бенкету в Клівленді придивляються, як визначні Меценати ФКУ, д-р Е. Омельський 1,300 дол. та робітник пенсіонер П. Лавренець 5,000 дол. передають свої чергові пожертви науковому творцеві академікові О. Пріцакові на вивінування Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету під час його доповіді в п'ятницю, 22-го липня ц. р. Д-р Е. Омельський дотепер пожертвував на ФКУ 83,000 дол., а робітник Петро Лавренець 10,300 дол.

Клівленд, Огайо (Комітет ФКУ). — Ще 22-го липня ц. р. до цієї метрополії стейту Огайо знову, вже 15-ий раз, завітав творець Гарвардського Центру Українських Студій проф. д-р Омелян Пріцак.

Професор, після відбутої зимою успішної операції, почувається дуже добре, маршує денно 6 миль (скільки ми з Вами, дорогий Читачу, маршуємо?...) і відмовився в час своєї доповіді сидіти. Що й сказати, прискореному поворотові до повного здоров'я, сил і працездатности пособляють будуючі візити до з Українського Гарварду, зокрема з цьогорічної Літньої Школи, яка числом своїх учасників поклала аж три рекорди: 1. Майже втроє перевершила цифру свого дотеперішнього рекорду; 2. Творила третину учасників усіх цьогорічних Літніх Шкіл у Гарварді; 3. Здобула найвище число (129) учасників на курсах української історії у будь-якій научній нашій установі.

Оптимізм, що його в душах присутніх на цих сходинах серед білої робочої днини посіяв доповідач, не лишився без реакції. Якстій був покликаний до життя Діловий комітет запланованого на пізню осінь 100-Долярового (вже третього по черзі) Бенкету ФКУ. До цього Комітету були покликані всі приявні, решта буде докоптована з тих, що в час сходин були зайняті працею, чи вакаціями.

Із уваги на пов'язані з такою імпрезою формальності, як підшукання залі, оркестри, виконавців розвагової програми тощо, дані про запляновану імпрезу подаємо аж тепер. Отож: 100-Доляровий Бенкет ФКУ в Клівленді, на сплату Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ), відбудеться в неділю, 27-го листопада цього 1977-го року, в авдиторії УПЦеркви св. Володимира на Пармі — отже, в ту саму дату і в тому ж місці, що й минулого року. Початок імпрези: година 2-га по полудні.

Завершення Українського Наукового Інституту є під теперішню пору головним нашим завданням, без якого не можна вести наукової війни за українську перемогу. Пора найвища, щоб ми всю свою енергію кинули на зовсім дотепер не обсаджений фронт у всесвітній науці, де про нас рішають без нас і проти нас. Нам невільно зупинитись на півдорозі!

Тому перед українцями Великого Клівленду напрвду велике і почесне завдання. Дня 2-го грудня 1972-го р. вони сумою 42.500 дол. на сплату трьох катедр українiстики, поклали рекорд таких імпрез, дня 27-го листопада минулого 1976 року клівленді перевершили цей свій власний рекорд на 5 тисяч долярів, а разом із сумою 20 тисяч, що її пожертвував приявний на імпрезі підприємець, голова ФКУ на Канаду — Петро Яцик, здобули імпозантну цифру 67.545 долярів, на сплату УНІГУ.

Тепер приходить третя і рішальна проба. Ми віримо, що український Клівленд, який своєю жертвенністю на цю найбільшу й найважливішу справу рапатно вибився з низин на передове місце серед свідомих українських громад Америки, теж і на цей раз „стрибне вище себе" — складе нову рекордову суму на український фронт у всесвітній науці, без якої всі наші визвольні змагання засуджені на неуспіх.

Ближчі дані про клівлендський 100-Доляровий Бенкет ФКУ будуть подані в нашій пресі пізніше.

Квитки на згаданий 100-Доляровий Бенкет просимо замовляти в Комітеті ФКУ та в українській крамниці „Базар", тел. 845—6078.

Не можна занедбувати таке цінне надбання

Музична Комісія при КЦУШР-ди має тут на увазі не лише свою многогранну, але й многогранну праці всіх знаних нам, досі популярних, яких уже й світової слави композиторів, музиків, учителів, диригентів!

Музична Комісія оцінюючи саме всіх ще наведених фахівців на хоровому і музичному полі, видала друком у серпні ц. р. І-шу Програму для навчання співу в рідних школах і Курсах Українознавства.

У цій програмі знаходяться також й інші матеріяли для різного роду імпрез у школах і поза школою у наших українських організаціях.

Нашою метою є забезпечити молоде українське покоління в Канаді не лише повновартісним виховaнням, але й плекати серед них любов до нашої рідної пісні, вона ж бо вкорінює любов до Рідного Краю!.

Взоруючись на нашому першому виданні Програми співу, ми будемо поширювати нашу культурно-освітню працю на полі музичному й хоровому. Тим більше, що маємо тут спроможність у тій вільній країні Канаді виконувати це під шляхетним гаслом Багатокультурності!

Музична Комісія КЦУШР-и

Програми можна набувати у книгарнях „АРКА" Торонто, Онт., або в інших точках у Муз. Комісії:

Mrs. M. Pawlyshyn
155 Sherbourne St. apt.1613
Toronto, Ont. M5A 3W2
Canada

УКРАЇНСЬКЕ ІСТОРИЧНЕ Т-ВО У ЧІКАҐО

(В.Б.) — В Українському Історичному Т-ві, Відділ у Чікаґо, 14 жовтня 1977 р. о год. 8-ій вечером у Домі УНСоюзу при 843 Н. Вестерн Евеню відбулася доповідь на тему — „спомини д-ра Осипа Назарука про українців у Чікаґо". Доповідь виголосив проф. д-р Степан Самбірський. Після доповіді відбулась дискусія.

„МІНІ" З'ЇЗД УЧНІВ БЕРХТЕСҐАДЕНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Бріджвотер, Н. Дж. — В суботу, 5-го листопада ц. р. тут у приміщенні Голлідей Інн (тел. (201) 526-9600) відбудеться о год. 5-ій по полудні „міні" з'їзд колишніх учнів Берхтесґаденської гімназії, на який запрошені також професори з родинами. Ближчі інформації уділяє пані Оля Савчук: (914) 626-7625).

Увага! *Увага!*

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ і ОКОЛИЦІ!

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Філядельфійської Округи

повідомляє, що

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ ОКРУГИ

відбудуться

в неділю, 6 листопада 1977 р., о год. 1 по пол.
в залі власного Союзового Дому
при 5004 Н. Олд Йорк Рд., ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

НА ПОРЯДКУ НАРАД:

1. Відкриття.
2. Звідомлення з праці Округи і поодиноких Відділів.
3. Обговорення передконвенційної організаційної кампанії.
4. Загальні справи УНСоюзу.
5. Внески і запити.
6. Закриття нарад.

До участі в нарадах запрошується всіх членів Управ, членів Контрольних Комісій і делегатів останньої Конвенції слідуючих Відділів:
10, 32, 45, 62, 83, 105, 116, 128, 153, 154, 156, 162, 163, 173, 216, 231, 237, 239, 245, 247, 248, 261, 268, 321, 324, 331, 339, 347, 352, 362, 375, 378, 383, 388, 397, 422, 424, 430, 479.

У нарадах візьмуть участь члени Г......ого Уряду УНСоюзу:

Йосип Лисогір — *головний предсідник*
Д-д Богдан Гнатюк — *головний контролер*
Д-р Іван Скальчук — *головний контролер*
Іван Одежинський — *головний радний*

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Д-р Володимир Галан, почесний голова — Інсп. Осип Бакай, почесний голова
Петро Тарнавський, голова
Омелян Барикла, секретар — Іван Данківський, касир

Товариство Українських Інженерів Америки
запрошує Членів Т-ва, Молодь і Українське Громадянство на

доповідь

проф. д-ра Омеляна Пріцака

на тему: „Сьогоднішня наука і ми"

Доповідь відбудеться

в суботу, 5-го листопада 1977 року, о год. 6-ій вечора
в приміщенні Українського Інституту Америки
при 2 Схід 79 вул., НЮ ЙОРК, Н. Й.
ПО ДОПОВІДІ ВИМІНА ДУМОК ПРИ ЧАЮ.

ПРЕЗИДЕНТ КАРТЕР...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

меження стратегічної зброї, президент Картер зазначив, що протягом останніх кількох тижнів „заіснувала атмосфера співпраці", що відмітили навіть совєтський лідер Леонід Брежнєв і міністер закордонних справ Андрей Ґромико, і тому є підстави надіятися, що за кілька тижнів обидві сторони дійдуть до загального порозуміння відносно „загальних принципів" нового договору. Однак, на фактичне підписання цього договору треба буде почекати дещо довше — підкреслив Президент. Він вважає за дуже відрадне явище те, що Совєтський Союз вперше погодився на фактичне зменшення кількости атомової зброї і твердив, що новий договір запевнить військовий балянс між ЗСА і СССР, а попередній договір з 1972-го року давав перевагу Совєтському Союзові.

Відповідаючи на питання відносно прав палестинських арабів, президент Картер сказав, що вони повинні мати такі самі права, як всі інші люди, а саме, право на „батьківщину", як теж запевнену свободу, освіту, прохарчування тощо, додаючи, що ті самі права повинні мати і жидівські втікачі з арабських держав.

Щодо внутрішніх справ ЗСА, Президент знову наголошував енерґетичну проблему, заявляючи, що Сенат якнайшвидше повинен схвалити пропозиції Білого Дому без значних змін, бо розв'язка енерґетичної проблеми та реформа системи Соціяльного забезпечення мусять мати першенство над всіми іншими справами і тому такі законопроєкти, як реформа податкової системи, повинні бути відложені на пізніше. Америка мусить зменшити свою залежність від інших країн щодо постачання нафтової ропи, бо така залежність неґативно відбивається на оборонну спроможність ЗСА, як теж мусить припинити постійний відплив за кордон великих сум грошей, зокрема на закупівлю пального. Президент також далі вважає, що мусить бути затримана урядова контроля над цінами природного газу, але він готовий переговорювати з Конґресом щодо подробиць в справі верхньої межі на той рід пального.

На пресовій конференції Президент обороняв економічну політику уряду, твердячи, що хоча тепер його популярність серед населення зменшилася, що підтвердили недавні опитування, і навіть деякі члени Конґресу і виконавчої частини уряду тепер частіше критикують різні економічні пропозиції Білого Дому, то на дальшу мету покажеться, що запропоновані ним законопроєкти вийдуть на користь цілої країни.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

халевича. Світлина О. Ольжича.

Я назвав би був цю книжечку не так абстрактно, як вона зветься, а попросту „Олег Ольжич", бо вона в цілості про нього говорить. Олег Лащенко оповідає про його життя (19-26), д-р Наталія Пазуняк про тематику його поезії (27-42), О. Лащенко пише про Ольжича як про творця Культурної Референтури ПУН (43-50) і д-р Марко Антонович міркує про „О. Ольжича і сучасність" (51-61) і стверджує, що „одною рисою своєї поезії О. Ольжич завжди лишиться актуальним, свіжим, новочасним. Навіть пишучи на далекі передісторичні теми, описуючи конкретні події далекого минулого, він умів схопити вічне, загальне, людське, універсальне, щось, що мало значення тисячі років тому і матиме значення після тисячі років у всіх племен, народів і рас".

М. Антонович нарікає на те, що досі ще не перевидано його невеликого поетичного дорібку, (три збірки поезій „Рінь" (1936) „Вежі" (1940) і „Підзамча" (1946). В першій збірці, як пише Н. Пазуняк, „Ольжич — поет здогадується про суть життя в прадавні епохи, впродовж тисячеліть цивілізацій, а Ольжич-учений наділяє його матеріялом з лябораторії емпіричних дослідів". Тут треба пригадати, що д-р Олег Кандиба-Ольжич працював як археолог в Празі, в Галичині, на Буковині, в Югославії як науковий експерт Гарвардського університету та член Американської Археологічної Експедиції до Югославії (роки 1932-1935). В 1938 р. він був в цій країні і, крім наукових справ, займався і політичною діяльністю, головно між молоддю.

У збірці „Вежі" (1940), як стверджує Н. Пазуняк, „тематика революційних змагань піднесена на височінь символу визвольної боротьби за свободу", а в збірці „Підзамча" (1946) поет „поєднував тематично інтимне із загальним".

Як знаємо, Олег Кандиба Ольжич в травні 1944 року був заарештований Ґестапо у Львові, а в червні цього ж року його замучили на смерть в концентраційному таборі в Саксенгавзені. Поет немов прочував свою смерть, він молився:

З ласкавости незмірної
своєї
Пошли мені, молюся,
дар один
В ім'я її прийняти
мужньо муки
І в грізні дні залізної
розплати
В шинелі сірій вмерти
від ґранати.

3-го липня ц. р. на Оселі ім. О. Ольжича в Лігайтоні, Па., відкрито пам'ятник поетові. О. Жданович пише, що О. Ольжичові належаться ще й інші нерукотворні пам'ятники у вигляді видань його творів і у вигляді творів про нього", бо ця книжечка — це „перша спроба такого нерукотворного пам'ятника".

Срібний Ювілей Анастазії й Дмитра Фурманців

Анастазія і Дмитро Фурманці під час свого 25-літнього Ювілею подружнього життя

Равей, Н. Дж. — В неділю 30-го липня ц. р., тут у власному домі — діти, родина та друзі вшанували величаво 25-ліття подружнього життя Анастазії та Дмитра Фурманців.

О год. 2-ій по полудні, о. протоієрей Франко Істочин відправив молебень за Ювілятів та виголосив зворушливу промову, вказуючи на тернистий життьовий шлях Ювілятів.

На прийнятті був рівнож, друг Ювілята з Богословської Академії в Мюнхені о. Василь Іващук, який побажав Ювілятам многих літ.

Прийняття започатковано молитвою. На заклик Т. Сущика присутні відспівали Ювілятам „Многих Літ", підносячи склянку шампанського. Діти, велика родина, та багато друзів, ще з Української Повстанської Армії на Волині, весело забавлялися за обідом. Під час прийняття промовляли: сотник Іларіон Поліщук від Головної Команди Союзу Ветеранів Українського Резистану, а від Редакційної Колеґії „Вісника" її головний редактор, та інші, бажаючи многих літ.

Ювіляти були і є діяльні в українському житті у різних його ділянках. Ювілятка була діяльна в нюйоркському гуртку „Джерело", як рівнож тепер активна при Українському Православному Сестрицтві св. Покрови в Бавнд Бруку, Н. Дж., та в інших організаціях.

Ювілят був абсольвентом Богословської Академії УАПЦ в Мюнхені, а прибувши до ЗСА закінчив хемічний факультет в Нюйоркському міському коледжі й тепер працює як сеньйор-хеміст в дослідчій хеміко-фармацевтичній лябораторії в Оранж, Н. Дж.

Активний в церковно-громадському житті української громади в Америці. Член Братства св. Андрея при церкві Пам'ятник, що його очолював протягом двох останніх каденцій.

Довголітній учитель і директор школи українознавства при церкві Пам'ятник в Бавнд Бруку, член дирекції Кредитівки св. Андрея, як рівнож генеральний секретар Світового Союзу Ветеранів Українського Резистансу.

Діти Ювілятів — Оля і Віктор є студентами Ратгерського університету в Ню Бронсвіку, Н. Дж., як рівнож є членами Української Студентської Громади ім. Сковороди при цьому університеті. Вся родина є членами 194-го Відділу Українського Народного Союзу.

А. Домарацький

Португальські комуністи передбачають упадок соціялістичного уряду

Лісбона, Португалія. — Лідер португальської Комуністичної партії Анварс Кунгаль у вівторок, 25-го жовтня ц. р., заявив кореспондентам, що Португалія потребує нового уряду і нової політики. Кунгаль передбачає, що теперішній соціялістичний уряд під керівництвом Маріо Соареса веде Португалію до катастрофи, а „намагання соціялістів здобути час для своїх експериментів, тільки наближає до цієї катастрофи", — ствердив на пресовій конференції Кунгаль. Він також не виключає можливости вислову вотуму недовір'я кабінетові Соареса, якщо дотеперішня ситуація триватиме довше.

Замість квітів на могилу
бл. п. Антизи Василишин
складаємо 50.00 долярів
на „Рідну Школу" у Детройті.
Ірина і Микола ГНАТЧУК

Замість квітів на могилу
бл. п. Ярослави з Опарівських Бандери
Товаришки з Львівської Політехніки
на Пластовий Дім в Ню Йорку
50.00 долярів складає
Христина з Терлецьких ВОЄВІДКА

ПОДЯКА

Дня 23-го липня 1977 року відійшла у Вічність наша Найдорожча МАМА і БАБУНЯ

бл. п.
ОРИСЯ зі СМАЛЬ-СТОЦЬКИХ ЛУЦЬКА

Похорон відбувся 26-го липня 1977 р. в Торонті, Канада.

Складаємо щиру подяку за переведення похоронних обрядів отцеві мітратові П. Хоминові та Всечеснішим Отцям парохії св. Миколая. Зокрема вдячні ми о. мітратові Хоминові за духовну опіку під час недуги, а докторам Соханівському і Байді за лікарську опіку.

Спасибіг всім Приятелям і Знайомим за вислови співчуття та пожертви на Українські Студії в Гарварді.

Донька МАРТА з чоловіком
Син ЮРІЙ з родиною
Брат НЕСТОР з родиною (Ліма, Перу)

ПЕРШИЙ ЛИСТОПАД...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

склад Української Армії, чи на місцях зберігати спокій і порядок. Всім горожанам без різниці народности і віровизнання забезпечується горожанську, національну і віроісповідну рівноправність".

Перебрання українцями влади в Галичині, викликало початково збентеження в поляків, але скоро зачали вони підготовляти спротив. Вже увечорі 1-го листопада на вулицях Львова розпочалися перші бойові сутички українських відділів з польськими. Ці сутички були вступом до дальшої кривавої боротьби поміж українцями й поляками, боротьби, яка увійшла в історію двох народів під назвою Українсько-польська війна. Як українці, так і поляки не мали досить військової сили, щоб розпочати війну на широкому фронті. Ці сили — як українські так і польські — творилися під час самої війни. Перший період війни минув, у боротьбі за опанування Львова, який для українців являвся центром їхнього національного життя, а для поляків стратегічним пунктом для опанування Галичини. Тому польське командування спрямувало всі зусилля на відібрання Львова від українців.

З 1 до 22 листопада 1918 р. йшли на вулицях Львова криваві і жорстокі бої, щастя яких схилялося то на бік українців то поляків. Як одна, так і друга сторона підтягали до Львова нові, свіжі бойові сили. На допомогу українським силам прибули до Львова частини Українських Січових Стрільців, що раніше перебували на Буковині, але це була остання резерва. В ніч з 21 на 22 листопада українське військо було змушене покинути Львів та зайняти фронт на схід від нього. Польські війська виграли бій за Львів, але це не зломило духа українського народу в Галичині.

В пам'ять Незабутньої і Дорогої Родички
сл. п. Ольги з Добрянських Коренець
складають 25.00 долярів
на Фонд Гарвардського Центру Українських Студій
Олександра і д-р Микола ТЕРЛЕЦЬКІ

Замість квітів на свіжу могилу Дорогої
св. п. Дарії Скубиш Каламунецької
складаємо 25.00 долярів
на Фонд Патріярха
Марія і Володимир САХРИН з ріднею

ЦЕРКОВНИЙ ХОР при УКЦ у БРІДЖПОРТІ, Конн.
повідомляє, що дня 21-го жовтня 1977 року, відійшов у Вічність наш ЧЛЕН-ОСНОВНИК

†

бл. п. МИРОСЛАВ СТАХІВ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ були відслужені 24-го жовтня 1977 р. в УКЦ Покров Пресв. Богородиці у Бріджпорті, Конн., а опісля на цвинтар св. Івана Хрестителя у Стретфорді, Конн.

Достойній вдові п. Дарії, синам Юрієві і Миркові висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА ХОРУ

Замість квітів на свіжу могилу нашої Дорогої і Незабутньої

бл. п.
ГАЛІ ВОНТОРСЬКОЇ

складаємо 25.00 долярів
на Фонд Гарвардського Центру Українських Студій.

Заупокійна Служба Божа була відправлена в церкві св. Варвари у Відні.

Родина СТЕЦІВИХ

ПОДЯКА

Дня 15-го серпня 1977 року відійшов, ненадійно, у Вічність
наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДО, ПРАДІД, БРАТ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.
ІВАН ВОЛОДИМИР КОБЗЯР

Рідні, Приятелям, Знайомим, Представникам Організацій, які з близьких та дальших сторін прибули на похоронні відправи, щоб віддати Йому останню прислугу — відпровадити Його на місце Вічного Спочинку і словами потіхи облегшили нам той важкий час, складаємо найсердечнішу подяку.

Зокрема дякуємо за похоронні відправи Всечеснішим отцям: В. Жолкевич, М. Дирда, ЧСВВ, д-рові Б. Волошин, крил. Б. Смик, митрат. В. Андрушків і О. Гошуляк.

Щира подяка Промовцям під час Панахиди, над відкритою могилою та під час поминок: Всечеснішим отцям: В. Жолкевичеві, митратові В. Андрушкові і крил. Б. Смикові, ВШ. панам: С. Щурові в імені о. І. Мака, інж. Р. Рогожі від Пласту, А. Букові від Патріярхального Комітету, мґр Крупці від УВО, ОУН і ОДВУ, д-рові Комаринському від Українського Карп. Союзу, М. Бігунові від Сенату ОУНс, мґр Є. Мастикашеві від ІСНО, д-рові І. Макаревичеві від Української Громади в Гантері, маестрові Е. Козакові, ред. І. Кедринові, М. Стебельському від Чорноморської Січі, д-рові Ю. Савицькому від молодого покоління, д-рові Гутник від Закарпатців, маестрові М. Морозові, мґр Стеткевичеві від Станиці Дивізійників, ред. У. Любович і мґр О. Питляреві від Родини.

Щире спасибі принагідному хорові, зокрема Любомирові Лямпіці, за дякування при похоронних обрядах.

Сердечна подяка усім Приятелям Паням-Сусідам, що нежаліючи часу, власним зусиллям і коштом приготовили і перевели так дбайливо трапезу.

Дякуємо щиро всім Тим, що прислали квіти, телеграми, співчуття і телефони.

Велике спасибі Тим, які замість квітів зложили щедрі датки на церковні, суспільні, добродійні цілі та Служби Божі.

Наша велика подяка всім Всечеснішим Отцям, що відправили Св. Літургію в сороковий день після смерти.

Родина

В „ЛЮДОВІЙ" ПОЛЬЩІ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Nazwa obowiązująca	Nazwa dotychczasowa
Orle, wieś	Orelec
Ostra, wieś	Skorodne
Owczary, wieś	Łopienka
Podegrodzie, wieś	Weremień
Podgórze, wieś	Rabe
Podrzecze, wieś	Niewistka
Podzamcze, wieś	Huzele
Przedmieście, wieś	Czerteż
Przełęcz, osada leśna	Prełuki
Przełom, wieś	Dwernik
Przesmyk, wieś	Procisne
Przystań, wieś	Chrewt
Roztoka, wieś	Wołosate
Rzeczki, wieś	Stańkowa
Sady, wieś	Kreców
Sanniki, wieś	Sianki
Sękówka wieś	Sukowate
Słoneczna, wieś	Tworylne
Stanisławów, wieś	Hulskie
Stoczek, wieś	Hoszowczyk
Studzienne, wieś	Studenne
Szybistów, wieś	Dudyńce
Średnia Wieś, wieś	Serednica
Świerkowa, wieś	Smereczne
Świerków, wieś	Smerek
Świerzowa. wieś	Świerzowa Ruska
Tkaczowa, wieś	Rospucie
Ustroń, wieś	Paniszczów
Wietrzna, wieś	Witryłów
Wola, wieś	Wola Matiaszowa
Wola Sadowska, wieś	Wola Krecowa
Zacisze, cz. wsi	Dydiowa
Zakole, wieś	Dolżyca
Zalesie, wieś	Leszczowate
Zawadka, wieś	Zawadka Morochowska
Zawadówka, wieś	Żerdenka
Zębieńsko, wieś	Zubeńsko

2. WOJEWÓDZTWO NOWOSĄDECKIE

Skwierzyn, wieś	Skwirtne

3. WOJEWÓDZTWO PRZEMYSKIE

Boguszów, wieś	Werchrata
Chmielowice, wieś	Niemstów
Dąbrowa, wieś	Gorajec
Graniczne, wieś	Hurko
Gruszowice, wieś	Hruszowice
Ignaców, wieś	Hnatkowice
Jaworowice, wieś	Jawornik Ruski
Jaworzyna, wieś	Dachnów
Jodłowa, wieś	Gruszowa
Kalinowice, wieś	Sierakośce
Kopystno, wieś	Kopysno
Kopytów Dolny, wieś	Kobylnica Ruska
Kopytów Górny, wieś	Kobylnica Wołoska
Krowica Lubaczowska, wieś	Krowica Hołodowska
Leszno. wieś	Poździacz
Lipówka, wieś	Bałaje
Lubice, wieś	Chotyłub
Łomny, wieś	Ułazów
Międzygórze, wieś	Drohobyczka
Międzylesie, wieś	Żohatyn
Młodzice, wieś	Mołodycz
Nadbrzezna, wieś	Chołówice
Nadsanie, wieś	Prałkowce
Niwiska, wieś	Hurcze
Niziny, wieś	Dusowce
Nowiny, wieś	Nowiny Horynieckie
Olszynka, wieś	Dmytrowice
Osetkowo, wieś	Manasterz
Podgórze, wieś	Rożubowice
Podgórzyska, wieś	Witoszyńce
Podgrodzie, wieś	Nehrybka
Podlasek, przysiółek	Hołubla
Podlesie, wieś	Kniażyce
Pogoń, wieś	Iskań
Pogranicze, wieś	Hureczko
Polanka, wieś	Polanka Horyniecka
Rozdroże, wieś	Radrusz
Smolinka Dolna, wieś	Basznia Dolna
Smolinka Górna, wieś	Basznia Górna
Sośnina, wieś	Futory
Stawiska, wieś	Starzawa
Tomczyków, wieś	Brylińce
Walterów, wieś	Młodowice
Wiarska Wieś, wieś	Huwniki
Witoldów, wieś	Aksmanice
Witoldówek, wieś	Jaksmanice
Zagórze, wieś	Koniusza
Załęże, wieś	Załuże
Zawada, wieś	Budomierz
Zawodzie, wieś	Bihale

4. WOJEWÓDZTWO RZESZOWSKIE

Dębiaki, wieś	Chyki-Dębiaki
Jodłówka, wieś	Przychojce

5. WOJEWÓDZTWO TARNOBRZESKIE

Cisów, wieś	Cisów-Las
Spokojna, przysiółek	Mordownia

УКРАЇНСЬКА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

відбувати щорічні З'їзди, видавати далі власний журнал і більше інформувати українську громаду про працю української кооперації в Канаді. На заміти в українській пресі, що наша кооперація в Канаді мало жертвенна, І. Лещишин (Торонто) заявив, що він перевірив звіти 11 кредитових кооператив і знайшов, що ці кооперативи виплатили досі 766,963 дол. на різні українські громадські цілі, але українська громада про це не знає, бо ми про це не пишемо і не „хвалимося".

Відтак були звіти Комісій: Верифікаційної (П. Салиґа, І. Стойкевич і П. Данилюк), Резолюційної і Статутової (І. Лещишин, В. Куций і О. Винницький). Проєкт нового статуту зреферував І. Лещишин, предкладаючи його Загальним Зборам до схвалення. Проєкт цей схвалено як тимчасовий статут із заввагою, що цей новий статут буде висланий до всіх кооператив з проханням подати свої завваги і доповнення, які будуть подані наступним загальним зборам до розгляду і остаточного схвалення, як нового статуту Української Кооперативної Ради Канади.

Схвалено також дві резолюції, які передано до схвалення Дванадцятому Конґресові Українців Канади. Вони будуть видруковані в резолюціях Конґресу.

Найважливішою точкою програми було обрання нової Президії і Контрольної Комісії Української Кооперативної Ради на наступних 3 роки. По короткій виміні думок, до Президії обрано: В. Ситник (Торонто) — голова, А. Качор (Вінніпеґ) — перший заступник голови, М. Андрухів (Монтреаль) — другий заступник голови, І. Лещишин (Торонто) — секретар, В. Куций (Торонто) — скарбник і члени Президії: І. Шкварчук (Вінніпеґ), О. Хомяк (Гамільтон), О. Барвінський (Вінніпеґ), О. Винницький (Монтреал), Д. Ковбасюк (Едмонтон), о. В. Івашко (Саскатун) і І. Драбинястий (Вінніпеґ). Контрольна Комісія: П. Кіт (Торонто), А. Господин (Вінніпеґ), Л. Філь (Торонто), Б. Кальба (Торонто) і В. Антонів (Вінніпеґ).

Після цього відбулася жива дискусія над бюджетом УКРади на 1978 рік. Тимчасово схвалено бюджет у сумі 10,000 дол. річно і доручено Президії його збільшити відповідно до потреб та можливостей в порозумінні з проводами українських кооператив у Канаді.

Слово інж. А. Качора про актуальні кооперативні проблеми переложено на другу частину Загальних Зборів, а саме на товариську зустріч з вечерею, яка відбулася зараз же після короткого слова новообраного голови Ради і формального закриття зборів.

Господарем цієї другої частини був суддя М. Барилюк від „Карпатії". Саму гостину проготовив у імені українських кредитових кооператив у Вінніпеґу, з доручення неприсутнього у Вінніпеґу голови „Кооперативної Громади" І. Шкварчука, Роман Бабух. На цю кооперативну товариську зустріч загостили з привітами сен. П. Юзик з дружиною, д-р С. Радчук, президент КУК, д-р Я. Кальба, екзекутивний директор КУК, Й. Лисогір від УКК і УНС в ЗСА та всі учасники кооперативних нарад.

При товариській гутірці, коротких промовах про ролю української кооперації у вільному світі та неформальній дискусії пройшов цілий вечір, аж до відкриття самого Конґресу КУК.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА, Ч. 3.

Я. Рудяк, Лорейн	$30.00
В. Ковальський, Нюарк	25.20
В. Піснюк, Нортпорт	25.00
М. Лоза, Чіктоваґа	20.00
А. Стовба, Парма	20.00
В. І. Пастушек, Свартмор	15.00
П. Гусак, Ню Йорк	14.30
Н. Барнай, Оберлін	10.00
О. Михайленко, Форт Лаудердейл	10.00
Я. Оленський, Сомервілл	10.00
С. Онуфрейчук, Авдубон	10.00
М. Рязанцев, Лондон	10.00
О. Васильків, Кліфтон	8.00
П. Ніцпон, Н. Порт Веніс	7.80
Л. Полтава, Бруклин	7.50
С. Мацук, Монтреаль	6.00
Л. Масинець, Від. 501	5.80
о. І. Білянич, Берві́к	5.00
Р. Гаврилів, Вінніпеґ	5.00
І. Думич, Вест Лейк	5.00
І. Заплатинський, Ферв'ю Парк	5.00
І. Паркулаб, Денвер	5.00
Д. Сацюк, Сан Джерман	5.00
В. Слоободян, Детройт	5.00
В. С. Череватюк, Маямі	5.00
д-р В. Уруський, Перрі Пойнт	5.00
І. Куз, Пассайк	4.80
М. Горбан, Парма	4.65
Н. Кончак, Гемтремк	4.10
М. Корінець, Лос Анджелес	4.00
І. Кузів, Торонто	4.00
о. А. Борса, Байон	3.90
А. Микитин, Торонто	3.20
Д. Каліновський, Седл Брук	3.00
А. Кедринський, Джерзі Сіті	3.00
Н. Кіценюк, Линден	3.00
П. Молодовець, Кліфтон	3.00
М. Папіж, Міннеаполіс	3.00
З. Паш, Керґонксон	3.00
Г. Ситник, Джерзі Сіті	3.00
П. Сотник, Детройт	3.00
Н. О'Шіа, Амстердам	2.50
З. Березіцька, Ню Гейвен	2.20
М. Д. Вирста, Рочестер	2.20
Г. Степаненко, Сілвер Спрінґ	2.20
Г. Ткач, Чікопі	2.20
Е. Демидчук, Гемилтон	2.00
В. Дучинський, Клівленд	2.00
І. Курах, Тітусвілл	2.00
М. Мартиненко, Трентон	2.00
І. Мартинович, Вашінґтон	2.00
О. Михайлюк, Воррен	2.00
о. Б. Стельмах, Ґлестонбури	2.00
М. Тимків, Філядельфія	2.00
Г. Турчак, Феніксвілл	2.00
В. Чорний, Сан Дієго	2.00
М. Шевчук, Ст. Пітерсбурґ	2.00
Д. Заневич, Тандер Бей	1.50
А. Варчак, Йонкерс	1.20
Г. Бура, Джерзі Сіті	1.00
Г. Суттон, Томс Рівер	1.00
о. І. Ткачук, Ню Йорк	1.00

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО РІЦІҐ, член УНС 63 Відд. Т-ва Січ в Форд Сіті, Па., помер 12 вересня 1977 р. на 65 році життя. Нар. 1912 р. в Форд Сіті, Па. і став членом УНС в 1938 р. Залишив у смутку дружину Наталію. Похорон відбувся у вересні 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії в Фріпорт, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Турко, секр.

ІВАН КЛЮК, член УНС 383 Відд. Б-ва Петра і Павла в Бриджпорті, Па., помер 28 серпня 1977 р. на 86 р. життя. Нар. в 1891 р. в с. Стефкова, пов. Лісько, Зах. Україна і став членом УНС в 1942 р. Залишив у смутку дружину Анну, двох синів, три дочки, 14 внуків і 3 правнуки. Похорон відбувся 31 серпня 1977 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Уппер Меріом, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА БУНДА, членка УНС 286 Відд. Б-ва св. Володимира в Джерзі Сіті, Н. Дж., померла 30 серпня, 1977 р. на 59 р. життя. Нар. в 1918 р. в Джерзі Сіті, Н.Дж. і стала членкою УНС в 1972 р. Полишила у смутку мужа Степана, синів Степана Мирона і Доналда Вільяма. Похорон відбувся 3 вересня 1977 р. на цвинтарі Святого Хреста в Норт Арлінґтон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

П. Балютянська, секр.

ПАВЛО БАБЯК, член УНС 83 Відд. в Філядельфії, Па., помер 6 серпня 1977 р. на 44-му році життя. Нар. в 1933 р. в Філядельфії, Па. і став членом Філядельфії, Па. Полишив у смутку матір Анну, 3 братів з дружинами і ближчу та дальшу родину. Похорон відбувся 9 серпня 1977 р. на цвинтарі Пресв. Марії в Фокс Чейсі, Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ЛУКАЧ, членка УНС 149 Відд. С-ва Непорочного Зачаття Пресв. Богородиці в Лакаванна, Н. Й., померла 14 червня 1977 р. на 65-му році життя. Нар. в 1912 р. в Лакаванна, Н. Й. і стала членкою УНС в 1952 р. Полишила в смутку мужа Михайла, сестру Аннет Лі та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 17 червня 1977 р. на цвинтарі Гіл Крест в Армор, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

АННА ПУКІШ, членка УНС 253 Т-ва ім. Івана Франка в Лудлов, Масс., померла 9 квітня 1977 р. на 83 р. життя. Нар. в 1884 р. пов. Стрий, Україна і стала членкою УНС в 1933 р. Полишила в смутку сина Михайла, дочок Анну, Марію і Розалію та 4 внуки. Похорон відбувся 12 квітня 1977 р. на цвинтарі св. Алойзія в Індіян, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Фіцик, секр.

Леонід Плющ доповідав у Філядельфії

Заходами Українського Студентського Клюбу при Пеннсильвенському університеті і Комітету Оборони Радянських Політичних В'язнів у Філядельфії відомий українських дисидент Леонід Плющ, який кілька років тому видістався з СССР на волю, 5-го жовтня 1977 в одному з приміщень Пеннсильвенського університету виступив з доповіддю на тему: „Оборона національних і людських прав в Совєтському Союзі" в присутності коло 400 осіб. Доповідь Л. Плюща попередило довше вступне слово філядельфійського адвоката Г. Шестака, голови Міжнародної Ліги для прав людини при Об'єднаний Націях в Ню Йорку. Л. Плющ промовляв українською мовою, яку негайно по-англійськи перекладав Віктор Царинник. На сцені виднів великий напис англійською мовою: „Волю для всіх політичних в'язнів в СССР".

Доповідача публіка привітала вставанням з місць та довготривалими оплесками. Леонід Плющ спочатку подав найновіші вісті, які продістались різними дорогами з СССР про дальше переслідування дисидентів, про вбивство каґебістами членів родини російського дисидента Сахарова, арештування в Києві українського дисидента і письменника Снєгірьова, про переслідування баптистів, щоб арештами та убивством застрашити всіх, які бажають зміни комуністичного режиму і прав людини в СССР. Розповідав про небезпечну русифікацію, про з[illegible]ючий антисемітизм з безоглядною фальшивою пропагандою, що мовляв Солженіцин, Сахаров, Плющ...це жиди. Згадав про антижидівські провокації московського журналу „Огонек", взагалі про Москвою зорганізований антисемітизм в СССР, підкреслюючи потребу сильної українсько-жидівської акції проти нечуваного досі комуно-московського шовінізму.

Леонід Плющ не покладає багато надій на Об'єднані Нації, а закликає до всенових акцій проти комуно-московського режиму на міжнародному форумі. Але він бажає, щоб президент Картер витримав на своїх позиціях в обороні прав людини і не поступився перед СССР. Він сказав далі, що коли оборона прав людини тобто оборона Гельсінкських рішень в Београді не вдасться—в СССР грозить тотальний погром проти дисидентів та всіх інакшедумаючих. Подав приклад колишнього русофільства визначних чехів, які доказували, що Москва слов'янська не зробить кривду чехам, та проте дійшло до розчарування чехів, якщо згадати невдачу Дубчека.

Відповідаючи на питання, Леонід Плющ висловив погляд, що збройна боротьба в Україні була б самогубством, беручи під увагу модерні збройні засоби в руках Москви: ракети, бомби, газ, які можуть спричинити катастрофальне знищення України, чого Москва бажала б. Україна може і мусить боротися проти СССР разом із іншими поневоленими народами, разом, об'єднаними силами готовити революцію за свободу всіх народів. Треба домагатися рішучого права виїзду. українських дисидентів із СССР подібно як жиди, треба боротися разом з ними.

Доповідь Леоніда Плюща у Філядельфії відкрила студентка Уляна Шумська. З інформаціями виступив теж студент Процик.

Микола Вайда [Копанський]

ТАРЗАН, Ч. 7844. Пляни Далілі Джейд

Пощо ти, Даліле, прибула до Африки і зорганізувала свою воєнну машину?!

Ти вродлива і багата... Можеш купити все, чого тільки забажаєш!

Протягом цілого мого життя Даліля Джейд завжди мала „все, чого тільки хотіла"... Можна сказати, що я стала дуже перебірчивою щодо моїх зацікавлень!

Але чому ти вибрала Африку?

В якій іншій частині світу існують такі заворушення?.. Якийнебудь провідник, що готовий взяти зброю в руки, може володіти над частиною цього континенту... Чому цим рпвідником не можу бути я?!